

Fakultetet for Humaniora, samfunnsvitenskap og lærerutdanning

Hvorfor øker skepsisen til innvandring i Italia?

En kvalitativ analyse av Giambattista Vico sin moderne vitenskap

Alexander Pusceddu

Masteroppgave i statsvitenskap, Vår 2024

Sammendrag

I denne avhandlingen utforsker jeg hvordan innvandringsmotstand blir forankret i den kollektive bevisstheten til nasjoner, med Italia som case. Jeg tar utgangspunkt i Giambattista Vicos moderne vitenskap og ser på hvordan nasjoner gjennomgår ulike stadier av utvikling, fra det guddommelige til det heroiske og til det menneskelige. Sentralt i avhandlingen er også Vicos prinsipper om språk symboler og det kjente "Verum-Factum"-prinsippet, som avslører hvordan oppfatninger kan ligge mellom sannheten og det konstruerte.

Jeg analyserer grunnen til populariteten til anti-innvandringspartier basert fascistisk ideologi og Lombrosos forskning for å forklare hvordan ukjente fenomener som innvandring blir behandlet av samfunnet gjennom Vicos tre naturer. Videre undersøker jeg hvordan politiske aktører forsterker og utnytter eksisterende forestillinger, og bygger opp under negative narrativ om innvandring.

Avhandlingen trekker også linjer tilbake til historiske hendelser og Vicos teori om nasjoners sykliske natur, hvor oppgang, nedgang og omstyring er sentrale begreper. Jeg argumenterer for at gjennom sosial uro og kriser kan den kollektive forestillingen endres, og hvordan denne dynamikken kan føre til ulike politiske uttrykk, inkludert ekskluderende nasjonalisme og retoriske verktøy som fremstiller innvandring som en trussel for økonomi, kultur og sikkerhet.

Forord

Jeg ønsker å rette en stor takk til min faglige veileder, Rossi, for hans bidrag til utviklingen av denne masteroppgaven. Uten hans veiledning og innsikt ville prosessen vært langt mer utfordrende.

Jeg vil også uttrykke min dype takknemlighet overfor min aller største veileder, min mor.

En spesiell takk går også til resten av min familie og Anders.

Jeg er også takknemlig for fellesskapet jeg har hatt på masteretasjen, spesielt til min nabo på kontoret, Johan.

Innhold

1. Introduksjon	7
1.1 Presentasjon av Problemstillingen	9
1.2 Bakgrunn for problemstillingen	10
1.3 Avgrensning & Struktur	11
2 Metodekapittel	12
2.1 Innhenting av data	12
2.2 Ideanalyse	13
2.3 Etske vurderinger av metoden	14
3 Kort redegjørelse: Fra emigrering til Immigrasjon	15
3.1 Diskursen og folkeopinion	16
3.2 Fremveksten av anti-innvandringspartier	17
4 Teoretiske rammeverket	20
4.1 Evig-ideale historien	20
4.2 Verum-Factum	27
4.3 Konstruert forestillinger	28
4.4 Språk & retorikk	30
5 Empiri	32
5.1 Fremtiden av migrasjon til Europa	32
5.2 Anti-innvandring	34
5.3 Har Italia tatt et oppgjør med Fascismen?	37
5.4 Mussolinis fall	43
5.5 Lombroso	44
6 Analyse	47
6.1 Innvandringsmotstand gjennom den moderne vitenskapen	47
6.2 De tre natur	48

6.3	Nasjonalstatens utforming gjennom det teologiske fundament.....	49
6.4	Heroisk natur	53
6.5	Den menneskelig natur	56
6.6	Internasjonal erobring & fall	58
6.7	Verum-factum.....	60
6.8	Språk symboler	67
6.9	Moderne sosiale dynamikker	71
7	Diskusjon	77
8	Avslutning	79
9.	Kildehenvisning	81

1. Introduksjon

Italia, som blir ansett som Europas dokk, har hatt en fremvekst av politiske utspill tilknyttet migrasjonsutfordringer. Giorgia Meloni har laget historie ved å bli den første kvinnelige statsministeren i Italia, og vil lede den mest høyre-orienterte regjeringen siden andre verdenskrig¹. Partiet hennes har lovet gjennom valgkampen at de skal gjøre det tøffere for irregulær innvandring og migranter generelt. Flere internasjonale humanitære organisasjoner som aktivt driver med redningsaksjoner i Middelhavet har uttrykt bekymringer ovenfor de anti-innvandringspartiene sine politiske kamper mot irregulær migrasjon, spesielt de som ankommer med båt.

Det har alltid vært en konfliktlinje knyttet til de som migrerer og de innfødte. En del av dette kan skyldes det faktumet at folk kommer med «betingelser». De tar med seg sin kultur, utdanning, tro og sin levemåte. Dette kan gjøre det vanskeligere å veie kostander og fordeler på en rasjonell måte, og unngå reaksjoner på innvandring drevet av frykt². Ved å sette søkelys på følelser og instinkter, har vi en tendens til å miste oversikten over det store bilde.

Kontrasten mellom humanitære forpliktelser og politisk motstand mot flyktninger har blitt manifestert i konflikter mot frivillige organisasjoner (NGOer) som redder livene til flyktninger og i lokale politikker mot mottak av asylsøkere. Grenser blir multiplisert innad i landet³. I en tid hvor FN har registrert mer enn 108 millioner flyktninger og fordervende verden over. For å sette dette i perspektiv vil det si at en av 74 mennesker i verden har blitt tvunget på flukt. Tallet inkluderer både flyktninger og asylsøkere, samt de 62,5 millioner menneskene som er internt fordrevne i sine egne land. Konflikt, klima og menneskerettighetsbrudd er sentrale årsaker til at flere velger å flykte fra sitt eget hjemland⁴.

¹ Kirby, 2022. *Giorgia Meloni_ Italy's Far-right wins election and vows to govern for all*. Hentet fra: [Giorgia Meloni: Italy's far-right wins election and vows to govern for all \(bbc.com\)](https://www.bbc.com/news/world-europe-61811111)

² Magari, 2020. *The future of Migration to Europe*. Hentet fra:

https://www.ispionline.it/sites/default/files/pubblicazioni/ispj_futureofmigration_web_1.pdf

³ Ambrosini, 2018. *Becoming a Borderland: The refugee Crisis in Italy and Beyond*. Irregular immigration in Southern Europe, Migration, Diasporas and Citizenship (Chapter 4, 89). Palgrave: Piot

⁴ FN, 2023. *Mennesker på flukt*. Hentet fra: <https://fn.no/tema/flyktninger/mennesker-paa-flukt> (sist oppdatert).

Det vil med andre ord føre til en fortsettelse av irregulær migrasjon inn til Europa. På tvers ser man hvordan populistiske partier har klart å utfordre den tradisjonelle topoen på høyresiden- med innvandring og integrering som politisk verktøy har de fristet blåkrage samt arbeidsledige stemmer som til vanlig kunne gått til venstre siden⁵. I denne avhandling ønsker jeg å belyse hvorfor skepsisen til innvandring øker i Italia. Dette kommer jeg til å gjøre ved å sette søkelys på den italienske innvandringskonteksten, og senere i analysen kunne drøfte hvorfor anti-innvandrings partier som «Brødre av Italia» har fått en såpass høy oppslutning på bare ti år. I mitt teoretiske kapitel vil jeg anvende Giambattista Vico sin moderne vitenskap. Hans konsepter vil forhåpentligvis gi en bredere innsikt i hvordan forestillinger blir konstruert.

⁵ Bale, et al, 2010). *If you cant beat them, join them: explaining social democratic responses to challenge from the populist radical right in Western Europe*. Political Studies 58, 410-426.

Doi:10.1111/j.1467-9248.2009.00783.x

1.1 Presentasjon av Problemstillingen

Det er få områder som har hatt et så kontinuerlig fokus som migrasjon, det er på dagsorden under lokale, regionale, statlige og internasjonale plattformer. I tillegg til at det er et relativt omfattende forskningsfelt. Migrasjon påvirker samtlige aspekt i et samfunn, enten om det er økonomisk, sikkerhetsmessig eller kulturelt. Det fører med en berikelse, så vel så mye som en trussel. Italia blir sett på som en ideell case for å studere populisme, og i senere tid anti-innvandringspartier. Det har vært en rekke politiske aktører som omtaler migranter som en trussel mot det italienske samfunnet, blant annet partiene «Brødre av Italia» og «Lega nord». Partiet Brødre av Italia ble etablert i 2012, og på ti år har de blitt et av største partiene i det politiske systemet. Gjennom å analysere historie, kultur og faktiske forhold ønsker jeg å besvare hvorfor innvandring kan brukes som et politisk verktøy. Betydningen av innvandring har økt i takt med tilstrømmingen av migranter til Italia, samtidig som negative narrative om innvandring har blitt dyrket av nasjonalister og høyreorienterte politiske partier. Imidlertid reflekterer ikke interessene til disse partiene nødvendigvis de reelle utfordringene Italia står overfor. Med en økende eldre befolkning og lav fødselsrate er det faktisk behov for mer innvandring på arbeidsmarkedet. Helsesektoren er avhengig av utenlandsk arbeidskraft for å møte kravene. Paradoksalt nok er Italia et land med høy emigrasjon, der unge mennesker fortsatt søker muligheter i andre land. Likevel har de en av mest fiendtlige holdningene rundt migrasjon i Europa, ifølge ODI⁶.

I analysen skal jeg besvare et forskningsspørsmål.

1. *"Hvordan kan vi forstå innvandringsmotstand i Italia gjennom en analyse av fascistisk ideologi, italiensk nasjonalidentitet og moderne sosiale dynamikker?"*

Problemstillingen skal besvares med utgangspunkt i Vico sitt teoretiske rammeverk- gjennom å konseptualiser hans teori håper jeg at denne oppgaven kan gi en dybde forståelse i hvordan forestillinger blir fremstilt i offentlig diskurs. Hvordan politiske aktører fremstiller migranter, og hvordan ideologier som fremmer nasjonalisme forsterker motstand mot migrasjon

⁶ Faures, Holloway & Kumar, 2023. *Public narratives attitudes towards refugees and other migrants: Italy country profile*. Hentet fra: <https://odi.org/en/publications/public-narratives-and-attitudes-towards-refugees-and-other-migrants-italy-country-profile/>

1.2 Bakgrunn for problemstillingen

Den såkalte migrasjonskrisen i EU har blitt oppfattet av mange som ny og uforutsigbar.

Imidlertid er den faktisk en del av den langsiktige prosessen med økt mobilitet over nasjonale grenser i kombinasjon med usikkerhet og økonomisk globalisering. Regjeringer på ulike nivå sliter med å håndtere migrasjon, spesielt etter 1990-tallet (Ambrosini, 2018: kap 1).

Migrasjonskontroll har en tendens til å bli sett på som den siste store bastionen for uhemmet nasjonal suverenitet (ibid.). Samtidig som globalisering i slutten av det tjuende århundre har vist seg å svekke den historiske viktigheten av nasjonale stater. Grenser blir mindre, og migrasjon blir enklere. Som videre skaper store ringvirkninger i form av politisk motstand og gir grobunn for å bevare større nasjonalsuverenitet. Innvandring som tema i meningsmålinger vokste betydelig mellom 2015 og 2017, etter ankomsten av omfattende antall flyktninger via sjøen, og det ble det nest viktigste temaet for italienere. Siden 2016 har betydningen av innvandring avtatt, noe som ligner på de samme trendene i resten av Europa. Fremstillingen av hvor mange ikke-europeiske innvandrere det er i landet hadde italienere det største avviket på: Respondentene trodde i gjennomsnitt det var 24,6% som var innvandrere fra et ikke-europeisk land, mens det faktiske tallet var 7%. I tillegg hadde de en av de mest fiendtlige holdningene mot migranter, i 2016 mente over halvparten av respondentene at flyktninger ville øke sannsynligheten for terrorisme i landet deres, og litt under halvparten trodde at flyktninger var mer ansvarlig for kriminalitet enn andre grupper (Faures, Holloway & Kumar, 2023). Disse feilmarginene, og den økende frykten for flyktninger er bakgrunn for min avhandling. Stemmer de faktiske forholdene overens med virkeligheten?

1.3 Avgrensning & Struktur

Masteravhandlingen vil første gå gjennom metode-kapitlet for å redegjøre for hvordan og hvorfor jeg har valgt den metoden jeg har anvendt. Deretter vil oppgaven også understreke mulige etiske utfordringer ved å bruke ideanalyse som metode. I neste kapitlet redegjøres Giambattista Vico sine tre naturer, i tillegg til hans sentrale konsept «Verum-faktum». Til slutt, i det teoretiske avsnittet kommer språk symboler og retoriske verktøy til å bli redegjort for. Den empiriske bakgrunnen vil bli presentert i analysen, med søkelys på fascismens rolle for nasjonalstaten og Lombroso sin forskning. Deretter vil jeg senere i oppgaven analysere det med Vico sine prinsipper og hvordan den moderne italienske holdninger kan forklares som et resultat av disse hendelsene. Dette er ikke utelukkende en italiensk holdning, men basert på den geografiske posisjonen, opplever Sør-Europa et større migrasjonstrykk enn for eksempel Nord-Europa, noe som gjør det mer interessant å utforske.

Opgaven er heller ikke ute etter å fremheve en distinkt forskjell på migranter og flyktninger, men heller fokusere på hvordan migranter med andre kulturer blir fremstilt. Derfor er det ofte båtflyktninger fra Afrika som blir symbolet på innvandring i Italia. Både på grunn av kulturelle forskjeller, men også fordi de kommer ulovlig inn i landet. Jeg har valgt å avgrense oppgaven til å kun gå inn på Mussolini sin måte å styrke den italienske identiteten på, dette gjennom erobringer og nederlag, og hva slags rolle han spilte i historien. Deretter ønsker jeg å belyse hvordan konstruerte forestillinger, og negative narrativ blir forsterket gjennom allerede negative holdninger til migrant. Som for eksempel hvordan Lombroso sin forskning ble brukt under fascismen. Ved å belyse disse hendelsene kombinerte med Vico sin teori ønsker jeg å forklare innvandringsmotstand gjennom historie, kultur og nasjonalisme i nåtiden.

2 Metodekapittel

Jeg har anvendt en kvalitativ tilnærming, spesifikt en dokumentgjennomgang av akademiske artikler, bøker, forskning og juridiske dokumenter. I tillegg har jeg samlet politiske utspill fra aktører gjennom sosiale medier, nyheter og debatt innlegg. Primært har jeg støttet meg til sekundærkilder, Metoden jeg har brukt for datainnsamling er basert på «snøballmetoden».

Avhandlingen har valgt en epistemologisk tilnærming til problemstillingen om innvandringsmotstand. Dette innebærer en analyse av hvordan borgernes meninger om innvandring formes av historie, kultur og språk i det italienske samfunnet. Derfor har oppgaven valgt å ta utgangspunkt i en av de fremste teoretikerne på dette området, Giambattista Vico. Gjennom hans perspektiv kan man belyse innvandringsmotstand på en helhetlig måte, noe som vil gi meg den dybden jeg trenger for å besvare problemstillingen.

2.1 Innhenting av data

Innhenting av datamaterialet har foregått i to sekvenser; en basert på den teoretiske delen av oppgaven, og den andre på den empiriske delen av oppgaven. I dette underkapittelet vil jeg redegjøre for hvordan prosessen har foregått.

Gjennom den teoretiske tilnærmingen har avhandlingen fokusert på primære og sekundære kilder. Primærkilden, som er Vico sin moderne vitenskap (oversatt), i tillegg til nyanseringer av hans verk gjennom sekundære kilder. Dette vil gi oppgaven et bredere perspektiv, og en mer omfattende fortolkning av hans verk. Samtidig som det gir en kritisk gjennomgang av hva som allerede har blitt utforsket og hvilke funn som har blitt gjort på feltet allerede.

De empiriske dataene har vært gjennom artikler og bøker på innvandring som fenomen- hva slags fordeler og ulemper vil en nasjon erfare. Dette for å forstå om forestillingene til borgere er forankret i faktisk forhold. Deretter sett på italiensk historie med utgangspunkt i Lombroso og Mussolini, i tillegg til moderne sosiale dynamikker. Til slutt hentet jeg utdrag fra medier fra politiske aktører for å belyse vinklingen av migrasjon som et politisk verktøy, og se etter språk symboler som kan svartmale debatten.

2.2 Ideanalyse

I dette kapittelet vil oppgaven redegjøre for begrunnelsen av ideanalyse som metodikk. Det at ideer spiller en rolle i politikken har lenge blitt mer verdsatt av den ikke-akademiske verden enn for den gjennomsnittlige samfunnsviteren. Avvist av Marxister og andre materialister som et rent røykteppe som mektige aktører bruker til å skjule sine interesser, og sett av rasjonelle valg teoretikere som, på det beste, fokuspunkter for rasjonelt egeninteresserte aktører. Men hvis ideer ikke har en betydning: Ideer som i den forstand at den a) former menneskers handlinger og b) ikke kan reduseres til noe annen ikke-ide krefter (Metha,2010:1&2). Da ville ikke, i den bredeste forstand, skifte av ideer ha noe innvirkning på hvordan mennesker handler. For eksempel innen paradigmeskiftet innen vitenskap, demokrati, kjønn, etnisitet eller innvandring, for å nevne noen (ibid.). Mer avgrenset handler idéanalyse om en kvalitativ analyse av ideers tilstedeværelse i tekst, der fortolkningen er en vesentlig side ved analysen (Bratberg,2019:67). Denne formen av analyse setter søkelys på ideene aktører bærer, først og fremst for å kartlegge disse slik at de kan bidra til å forklare handlingsvalg.

Ideanalyse følger en middelvei i spennet mellom aktør og struktur (ibid.) Til motsetning til internasjonal politikk, hvor man antar at hver stat er rasjonell, og handler etter egeninteresse- vil man alltid anta at en stat velger A istedenfor B. I denne konstruktivistiske tilnærmingen, vil det underliggende argumentet belage seg på at objektivitet er ikke nok grunnlag til å predikere. Konstruktivistenes hovedpoeng er at interesser må erkjennes og tolkes for å utgjøre et grunnlag for handling. Det er altså ingen motsetninger mellom interesser og ideer, interesser er ideer i den form de blir til faktisk politikk. Sheri Berman argumenterer for at flere forskere ser det som nødvendig å analysere motivasjon, interesser og preferanser hos aktører fremfor å ta dem for gitt (ibid:68-71). Hvordan skal disse ideene forstås? En ide kan defineres som en takkonstruksjon som til forskjell fra inntrykk og holdninger utmerkes av en viss kontinuitet (ibid:72). Det handler om hvordan vi prosesserer verden rundt oss. Gjennom en deskriptiv tilnærming ønsker jeg å forstå hvordan innvandringsmotstand manifesterer seg i samfunnet. Dermed vil avhandlingen belyse hvordan ulike faktorer som økonomi, kultur og politikk påvirker oppfatninger av innvandring og bidrar til fremveksten av motstand mot innvandring.

Med utgangspunkt i den moderne vitenskapen til Vico, kan en ideanalyse gi grunnlag for hvordan historiske og kulturelle ideer og konsepter har påvirket oppfatninger av identitet, fellesskap og kulturell tilhørighet, og hvordan disse ideene manifesterer seg i innvandringsmotstand.

2.3 Etske vurderinger av metoden

I dette underkapittelet vil jeg diskutere utfordringer og de etiske problemstillingene knyttet til å anvende ideanalyse. Ved å benytte ideanalyse får jeg muligheten til å identifisere mønstre og trender i innvandringsdebatten. Det er i midlertidig viktig å understreke at ideanalyse åpner for en subjektiv tolkning som krever nøye vurderinger av egen tolkning. Samtidig gir det også mulighet for å undersøke mangfoldet av motstands-motiver.

Det er sentralt å påpeke noen fordeler og ulemper ved å bruke denne metodikken i denne sammenhengen. En av fordelene er at ideanalyse kan bidra til å avdekke underliggende ideologiske strukturer og motiver i innvandrings konflikten. Dette kan gi innsikt i debatten og bidra til et mer nyansert perspektiv av ulike skoleretninger.

Samtidig er det utfordringer knyttet til bruken av ideanalyse. En av utfordringene er risikoen for generalisering og stigmatisering av italienere som er skeptiske til innvandring, basert på noen få stemmer som blir representert i analysen. Det er viktig å være bevisst på at innvandringsdebatten inneholder et mangfold av meninger og perspektiver, og at generalisering kan føre til unyanserte konklusjoner. En annen ulempe med ideanalyse er begrensningen når det gjelder å analysere faktiske forhold og virkelige erfaringer. Ideanalyse fokuserer primært på ideer, men det kan være vanskelig å få fullstendig innsikt i komplekse sosiale fenomener uten å også ta hensyn til konkrete situasjoner og erfaringer.

Derfor er det viktig å bruke ideanalyse som et supplement til andre metoder, og å være bevisst på metodens begrensninger og mulige skjevheter. En helhetlig tilnærming som kombinerer ulike metodologier, kan bidra til en mer nyansert og helhetlig forståelse av innvandrings konflikten.

3 Kort redegjørelse: Fra emigrering til Immigrasjon

I dette kapittelet vil oppgaven redegjøre kort om italiensk innvandringskontekst i et historisk perspektiv. Italia har stått ovenfor betydelig utfordringer knyttet til institusjoner, økonomi og sosiale forhold, som gjennom tiden har skapt en dyp splittelse blant befolkningen. Hyppig regjeringsskifter, korrupsjon og elitisme har preget økonomien, samtidig som sterke kulturelle verdier er dypt forankret i samfunnet. Til tross for en sterk nasjonalisme rundt italiensk identitet, har staten en betraktelig nedgang i demografien, og en høy andel emigrering. I perioden mellom 1876 til 1976 var det estimert at over 25 millioner italienere hadde emigrert fra Italia, og i moderne tid har frasen; «*Italia er ikke et land for unge mennesker*» florerert (Tovazzi, 2024).

Flertallet av italienerne som emigrerte i løpet av de hundre årene var menn, motivert av behovet for arbeidskraft i mottakerlandene, som særlig søkte unge, friske menn til å arbeide innenfor de primære og sekundærindustriene, og som ikke trengte spesielle ferdigheter. De ble også motivert av mange italienske regjeringer fordi de trodde migrering kunne lette presseforårsaket av overbefolkning og arbeidsløshet, spesielt i de større italienske byene. Før mellomkrigstiden så man en tendens til høy grad av emigrasjon fra landet, men tendens snudde i mellomkrigstiden. Fra 1916 til 1942 ble det registrert en betydelig nedgang i antallet italienere som forlot Italia; 4,4 millioner emigrerte ut. Denne nedgang kan delvis tilskrives Mussolini. Han motarbeidet både midlertidig og spesielt permanent migrasjon tendenser. Mussolini mente at italienere skulle bidra til å skape en mektig og sterk nasjon, i stedet for å arbeide utenlands. Det kan også skyldes at Amerika, som hadde akseptert store antall italienske migranter, deretter begrenset kraftig antallet av innvandring fra landet. Etter slutten av Mussolini, så man at tendens begynte å gå tilbake igjen, opptrapping av emigrering, i tillegg til at kristendemokratiske partiet, *De Gasperi*, begynte å oppmuntre til å sette kursen mot utenlandet (CO.AS.IT,AS. 2019). Videre bidro de italienske migrantene med å sende kapital tilbake til familiene sine i hjemlandet, ikke bare bidro det til familiene, men påvirket den italienske økonomien betydelig (ibid.). Under slutten av 1900-tallet begynte man å se en annen tendens, Italia utvikler seg mer i retning av en innvandringsstat. Man fant de første sporene av «masseinnvandring» på 90-tallet. På grunn av den geografiske posisjonen ble Italia til ankomst punktet for internasjonale migranter og flyktninger (Bulli & Soare, 2018:130).

«Masseinnvandringen startet som et resultat av olje sjokket i 1973-74 som gjorde at England, Tyskland og Frankrike stengte grensen. Migrasjonsbevegelsen ble da forskyvet lenger sør i Europa. Italia ble da sett på som en naturlig transisjon for migranter. Det aller første spore av «masseinnvandring» ble målt mellom 1984-1989, da var det omtrent 700-800 000 mennesker som entret landet. Av disse var det 300-350 000 som ankom eller ble i landet uten gyldig opphold (Zincone, 2011). Samtidig, av geografiske årsaker ble Italia inngangen til Europa, med havgrense som nesten dekker hele landet, ble landet den europeiske dokking stasjonen for flyktninger og migranter (Bulli & Soare, 2018: 130). Dette fikk landet erfart i 2015 da flyktningkrisen brøt ut, og den italienske politikken gikk i en mer restriktiv retning, i tillegg til at anti-innvandringspartier fikk en enda høyere fremmarsj.

3.1 Diskursen og folkeopinion

Behovet for å bygge vegger og barrierer, gjenopprette grenser og holde tilbake "bølger" av flyktninger og migranter, framstår som en av de mest presserende prioritetene i dag, og diskusjonene involverer europeiske land. Men temaet grensen, og mer spesifikt den maritime grensen, har vært en av dimensjonene av den gjeldende representasjonen av migrasjonsfenomenet i de italienske mediene de siste tretti årene. Spesielt er det rundt de virkelige og symbolske områdene langs kysten og øyene til Sicilia (primært Lampedusa) at mediediskursen om migrasjon i Italia har blitt bygget (Bruno, 2016:47).

Italia er velkjent for å være et politisk fragmentert land, med harde motpoler fra venstre til høyre kant i politikken. Den offentlige diskursen blant italienere har gjennomgått betydelige endringer, spesielt etter flyktningkrisen. Mens noen segmenter av befolkningen har stått fast ved tradisjonelle verdier om å hjelpe de som trenger det, har andre blitt stadig mer skeptiske til innvandring og har tatt til orde for strengere grensekontroller og en mer restriktiv innvandringspolitikk. Etter valget i 2018 var det Lega Nord som ble ansett som partiet som satt innvandring i sentrum av den politiske agendaen. Partiet er strenge på innvandring, og ser på statsborgerskap gjennom etniske briller, og er motstandere av statsborgerskap gjennom bosted (Colombo, 2017:63). Innvandring, har blitt til en av de viktigste sakene i den høyre-ekstreme diskursen, hvor prinsippet om nasjonalistiske preferanser er overdrevent støttet- som resulterer til at utenledninger ekskluderes fra sosiale, økonomiske og politiske aspekt (Ibid: 158).

"Programmet deres er rettet mot å styrke nasjonen ved å gjøre den mer etnisk homogen og ved å vende tilbake til tradisjonelle verdier. De ser generelt på individuelle rettigheter som sekundære i forhold til nasjonens mål. De tenderer også til å være populistiske ved å anklage eliter for å sette internasjonalisme foran nasjonen og for å sette sine egne snevre egeninteresser og ulike spesielle interesser foran folkets interesse. Dermed deler de nye radikale høyrepartiene en kjerne av etno-nasjonalistisk fremmedfrykt og anti-etablissement-populisme." (Rydgren, 2007:242-243)

Ved å iverksette etno-pluralistisk ideologi, krever høyre-ekstreme partier deres rett til å forsvare europeisk nasjonale kultur, og de skal være voktere som beskytter kulturell identitet mot «invasjon» av migranter. Det viser seg også at rammer som knytter innvandring til kriminalitet og sosial uro er særlig effektive diskurs strategier for å vinne velgerstøtte for den ekstreme høyresiden (Colombo,2017: 158).

3.2 Fremveksten av anti-innvandringspartier

Hittil har det akademiske perspektivet på ustabiliteten i det italienske partisystemet i hovedsak fokusert på to populistiske partier, Lega og M5S. Dette har vært rimelig, da disse partiene har dominert regjeringen og kommet seirende ut av politiske utfordringer. Det har vært omfattende studier av partienes ideologi, politiske struktur og agenda. Passarelli og Tuorto har konsentrert seg om Lega, mens Troconi har viet oppmerksomhet til M5S. Til kontrast har «Brødre av Italia» ikke fått det fokuset man først kunne antatt- fra det første valget i 2013 til 2019 var en det en signifikant oppgang, fra 1.96 & til 6.44% (Dona,2022:776). Partiet kan spores helt tilbake til Mussolini, og ofte blir partiet assosiert med fascistisk røtter. Meloni, understrekker at partiet tar avstand, og nekter for den neo-fascistiske merknaden.

«Brødre av Italia» ble grunnlagt i 2012, men opprinnelsen kan spores helt tilbake til slutten av andre verdenskrig. I 1946 grunnla en gruppe allierte av Benito Mussolini, hvor de fleste av dem hadde vært medlemmer av den italienske sosiale republikken, den siste inkarnasjonen av Mussolinis italienske fascistregime, den nyfascistiske italienske bevegelsen (Movimento Sociale Italiano, MSI). Frem til 1995 var MSI et margnalt politisk parti, dermed var de nødt

til å gå gjennom en moderniseringsprosess. MSI var opptatt av en sterk antikommunistisk holdning og hadde en sentral arv fra fasismen. Det nye partiet, National Alliance, skulle signalisere en bredere retning av et konservativt politisk spektrum (Allaby, 2022). Fra midten av 1990-tallet ledet Fini partiet i å distansere seg fra sin fascistiske arv. Han støttet økonomisk liberalisering, og tok avstand fra tidligere uttalelser der han hadde omtalt Mussolini som det 20. århundres største statsmann (en tale fra 1994) og refererte til at fascismen var det «absolutte ondskap». I 2001 kom NA tilbake til regjering i en sentrum-høyre koalisjon ledet av daværende statsminister Silvio Berlusconi. Fini ble utnevnt til visestatsminister samme år og utenriksminister i 2004, da regjeringen falt i 2007, slo AN seg sammen med Berlusconis PDL(Frihets partiet). Og i 2008 gjorde mennesker av «frihets partiet» et seiersvalg (Britannica, 2017)

Giorgia Meloni, Ignazio La Russa og Guido Crosetto som er grunnleggerne av “brødre av Italia” hadde sin bakgrunn fra National Alliance”- og ble dannet som en reaksjon på den politiske utviklingen i Italia, og hadde en mer nasjonalistisk og euroskeptisk holdning. Selve parti navnet har sin opprinnelse fra inngangssalmen til den italienske nasjonalsangen. Brødre av Italia ble som nevnt et resultat av en splittelse fra det dominerende sentrum-partiet, «Frihets partiet som ble skapt av Silvio Berlusconi, han inviterte alle sentrum-høyre krefter til å slå seg sammen til et forent parti i 2007. Selv om forslaget ble latterliggjort og ansett som et pr-stunt, var det ikke en helt urealistisk sammenslåing. På grunn av sentrum-venstre fallet til Romano Prodi regjeringen etter bare to måneder, Berlusconi fikk det i sin favør og kunne diktere spilleregelen til den nye alliansen. Alternativene for sentrum-høyre partiene var enten kunne de fusjonere seg med PDL eller ta sjansen på å konkurrere med ham (McDonnell, 2013).

Det konservative partiet AN godkjente oppløsningen sin og sammenslåingen av partiene under en kongress i Roma i 2009. Det ble en dramatisk sommer året etter, mellom Berlusconi og Fini oppsto det politiske uenigheter angående lederskap spørsmål, og forskjellene økte mellom disse to lederne (Dona,2023: 780-781).

Meloni mente at Fini’s avgjørelse om å slå sammen partiene under en paraply var ikke bare en stor feil, men også et svik mot høyre politiske verdier og historie, kun for hans egen suksess. Hun definerte Fini’s plan om å bygge et «mainstream»-høyre konservativt parti som et

mislykket forsøk, og understreket viktigheten av å gå tilbake til den eldre identitets politikken og nasjonalistisk ideologien (ibid). Det nye symbolet for brødre av Italia skulle viske ut Nasjonal alliansen som gikk under MSI, men skulle videreføre flammen og lidenskapen. «Det er et symbol som beveger seg fremover» forklarer Meloni. «Det opprettholder flammen, men henviser ikke lenger til partiet som kom før oss. «vår historie lever videre, men vi går fremover» (ibid.).

4 Teoretiske rammeverket

I dette kapitlet kommer jeg til å redegjøre for det teoretiske rammeverket for analysen. Gjennom en sosialkonstruktivistisk tilnærming til problemstillingen ønsker jeg å belyse innvandringsmotstand i befolkning gjennom kultur, språk og fellesskapet.

Giambattista Vico sitt teoretiske rammeverk ble opprinnelig ikke utviklet med formål om å forklare innvandringsmotstand i samfunnet. Dog gir det et sentralt innblikk i hvordan kultur, historie og språk aktivt former borgernes dannelser og meninger. I dette kapitlet vil oppgaven legge til rette for en grundig kulturell analyse av innvandringsmotstand i det italienske samfunnet.

4.1 Evig-ideale historien

Den nye vitenskapen baserer seg på disse prinsippene og gir en fundamental styrke på at det sanne søkelyset på vitenskap bør være den menneskelige verden, ikke den naturlige verden. For Vico, drømmer mennesker opp ideer i sitt sinn, for deretter å forsøke å konstruere den ideen i verden. Alt stammer fra ideene og forestillingsevnen til tidlige mennesker, som utvikler seg fra enkelhet til kompleksitet, kodifisering og påleggelse. Denne anstrengelsen for å konstruere ideen i sinnets bevissthet er det som er virkelig (Krause, 2019). Vicos perspektiv gir ikke bare et innsyn i mytologi og språk, men forskning, matematikk og jus. Hans tilnærming til historie setter søkelys på det ekstreme i samfunnet- opprinnelsen av en sosial gruppe og nedganger i et land. Hans arbeid med menneskets hjerne, kan ses på som en fascinasjon og en kritikk (Miller, 1996:620).

For Vico har den historiske prosessen en særegen idealtypisk logikk. Alle nasjoner og kulturer oppviser en syklisk bevegelse som gjentar seg i det uendelige. Ethvert folk har barndom, ungdom, manndom og alderdom. En kultur oppstår, modnes og dør. Hver nasjon går gjennom egne historiske forløp som gjør dem unike fra andre land. Samtidig kan abnormale hendelser som krig eller konflikter påvirke det kulturelle høydepunktet, eller oppgangen i en nasjon (Gilje, 1996:19). Gjennom den guddommelig, heroiske og menneskelig natur vil oppgaven drøfte innvandringsmotstand i analysen.

Vico angrep postnasjon fra et akademisk perspektiv når han så på begynnelsen av samfunnet. Hans mål var ikke å analysere det fra den som hersker og de som styres. Hans arbeid kan

skilles fra de samfunnskontrakt-teoretikerne ved hans insistering på at de første folkene var verdige til oppmerksomhet i seg selv. Han fordømte ikke de tidlige menneskene på samme måte som Thomas Hobbes gjorde. Han diskuterte heller ikke eventuelle rasjonelle egenskaper de kunne ha, slik John Locke argumenterte. I tillegg priset han ikke individer i naturtilstanden i samme grad som man finner i skriftene til Jean-Jacques Rousseau. Vico fulgte språk, symboler og sosiale utviklingen som en del av hans ønske om å identifisere et grovt mønster som kunne brukes til å analysere alle samfunn og tidsperioder. Han var ikke opptatt av å gripe inn i mellomliggende stadier (ibid.) For eksempel var Hobbes syn på samfunnskontrakten preget av autoritær tilnærming. Han argumenterte for at under en naturlig tilstand, før samfunnet ble dannet, ville menneskene være i en tilstand hvor de ville kriget mot hverandre- alt var tillatt for å overleve. For å unngå denne tilstanden, for å sikre fred og stabilitet, mente Hobbes at individene var nødt til å overgi sin naturlige frihet til en suveren autoritet, en samfunnskontrakt. Denne kontrakten ville opprettholde ro og orden gjennom bruk av makt (Costelloe, 1999: 321). Vico hadde en mer holistisk tilnærming til samfunnskontrakten. Han ønsket å forstå historiske, kulturelle mønstre og mente at samfunnet utviklet seg organisk over tid. Det humanistiske og kulturelle var av større betydningen- han understreket betydningen av språk, kultur og historie i formasjon av samfunnet.

Han avkaster ikke samfunnskontrakten til Hobbes helt uten videre, han henviste til Grotus og Pufendorfs forlatte menn som søkte tilflukt ved de sterkes alter for å redde seg fra Hobbes voldelig menn; de førstkommende til menneskesamfunnet, konkluderer Vico med at de ble drevet av religion og naturlige instinkter for å forme menneskeheten (Costelloe, 1999: 321). Vico aksepterer med andre ord kontrakten, men ikke som et homogent konsept. Han er påpasselig når han skiller mellom første og andre samfunnet. Det første type samfunn er «ekteskap», som oppstår fra dyriske lyster, mens den andre type samfunn opprettholdes av religiøse frykter. Begge disse samfunnene er midlertidig inkludert i naturtilstanden den grad at de fortsatt mangler andre institusjoner (ibid.). Dermed ser han på menneskesamfunnet i sin helhet. Vico ser på dannelsen av nasjonalstaten som et resultat av en teologisk utforming (Vico, 1996: 34). *Religionenes enhet av forsyning av guddommelighet, som er den åndelige enhet som rettleder og gir liv til denne nasjonenes verden* (Ibid:110). Dette sitatet referer til konseptet om at en åndeligkraft blir veiledende for ulike nasjoner eller samfunn. Ulike religioner deler en felles kjerne av guddommelig innsikt, som utgjør grunnlaget for deres innflytelse og rolle i menneske og samfunnet.

Historisk sett har mennesker utviklet seg sakte og sikkert mot en mer individualistisk, mer selv-orientert tilstand, som har påvirket hvordan sosiale grupper og samfunnet blir formet. Og når slike tilstander har forandret seg, har representasjonen av virkeligheten som brukes av borgere også endret seg. Likevel mangler man fortsatt en klar ide om hvordan (eller hvorfor) en slik endring skjer, samtidig som man også mangler en tilfredsstillende beskrivelse av de involverte prosessene (Shotter, 1986:199). Marx' formulering av forholdet mellom folkets bevissthetsmåte og formen for det sosiale systemet deres liv er innlemmet, er velkjent: "Det er ikke menneskenes bevissthet som bestemmer deres eksistens, men tvert imot, deres sosiale eksistens som bestemmer deres bevissthet," (ibid.). Den sosiologiske skolen tilnærmer det tenkende samfunnet som noen som reproducerer og noen som blir produsert. Vico har påvirket Marx sin tankegang, men er ikke opptatt av den samme problemstillingen om konfliktlinjen mellom proletariatet og borgerskapet. I diskusjonen av Vicos synspunkter ønsker jeg en bredere analyse som er opptatt av den sosiale psykologien til den sosiale konteksten. Den nye vitenskapen tar utgangspunkt i de historiske prosessene som produserer sivilsamfunnets verden (ibid:200).

Vicos plottstruktur for sosiohistoriske prosesser kan forstås som; først som at han antyder at hva enn folk finner problematisk eller ukjent, forstår de ved å relatere det til, eller representere det av, aspekter av det som er kjent og uproblematisk for dem (Shotter, 1986:201). Det andre, den måten man relaterer til tingene på åpner for ytterligere måter å forstå: metaforer er grunnleggende, etterfulgt av metonymi, synekdoke og til slutt ironi. Den tredje, utvikles i en kommunikasjonsorientert fase og påvirker hvordan mennesker interagerer med hverandre, når måte å relatere det ukjente til når det kjente endrer seg- det vil også påvirke de sosiale strukturene til slutt (ibid:201-202). Vico legger vekt på begynnelsen heller en slutten, som en motvekt på naturlovteoretikerne som antar at mennesker alltid har vært i den menneskelige tilstanden av fornuft, i stedet for å ha utviklet seg fra en radikalt annerledes forståelsesmetode. Han skiller mellom tre type natur: guddommelig, heroisk og menneskelig. Alle disse er preget av en opprinnelse og en tilblivelse til visse tider og i visse forkledningner. Den første natur var, som følge av et kraftfullt fantasiens bedrag som gjør seg desto sterkere gjeldene jo svakere omdømmet er, en poetisk eller skapende natur, som vi må kunne tillate oss å kalle guddommelig, ettersom den tilla fysiske legemer gudenes besjelede substans, og således gav hver av dem en egen ide (Vico, 1996:110). Gjennom hans guddommelige natur, møter menneskene torden, og blir skremt inn i hulene sine. De tar med seg partnere og skaper

institusjoner for religion, ekteskap og begravelse (Hurd, 2004:771). Dette er et eksempel på hvordan samfunnet forandrede seg i takt med et ukjent fenomen, som en kollektiv handling i den guddommelige natur. Dette var naturen til de teologiske poetene, som var de hedenske nasjoner ble grunnlagt på basis av den tro som hver og en av dem hadde på sine egne guder. Det var dessuten en tvers igjennom vill og dyrisk natur; men like fullt, og på grunn av denne samme fantasiens villfarelse nærer menneskene en frykt for de gudene de selv hadde skapt- Vico ser på to evigheter som et resultat av denne naturen: for det første, religion er det eneste som kan tøyne folkenes villskap, og for det andre, religion har sine beste tider når de blir inderlig aktet av de som forvalter dem (Vico,1996:110). Den moralske arten utspringer seg på felt som gjensidige mellommenneskelige forventinger og mellommenneskelige konformitet, som blir moralske kriterier utledet fra de mellommenneskelige følelsene som kjennetegner funksjonen til små grupper, som familie og stammer. Kjærlighet, aksept, følelse av tilhørighet og identitet er sentrale funksjoner som danner samfunnet gjennom det første steget. Deretter vil det på neste trinn bli innført et samfunnssystem og samvittighets stadium, hvor enkelte individer følger regler og deres gyldighet legger opp til å opprettholde samfunnsordenen i seg selv. Gyldigheten av disse reglene og normene kommer ikke fra individets personlige følelser eller deres subjektive kjærlighet og lojalitet. I stedet kommer gyldigheten fra det faktum at de er allment akseptert i samfunnet. Selv om noen kan oppleve anseelse eller respekt som følge av å følge disse normene, er selve gyldigheten av reglene uavhengig av individets personlige forhold eller følelser. Essensen av deres gyldighet stammer fra den allmenne aksepten og overholdelsen av samfunnets normer og verdier, heller enn fra individets personlige tilknytning til dem (Blasi, 1976:676 & 677). Den guddommelige visdommen baserte seg på mystisk teologi, hvilket vil si vitenskapen om den guddommelige tale, eller forståelsen av tegn-pen om den guddommelighet som kom til uttrykk gjennom tegn og varsler, var en folkelig visdom (Vico,1996:116).

Den andre er en heroisk natur, trodd av heltene selv å være av guddommelig opprinnelse, for ettersom de trodde at gudene lagde og gjorde alt, anså de seg å være sønner av Jupiter, blitt til under hans beskyttelse. Fordi de var av arten menneske, var det med rette at de i sin heroisme innbefattet det naturlige adelskapet, hevet dem til menneskeslektens fyrster (ibid:111). Vico trekker en analogi mellom mennene fra heroiske tider og «barn i svakheten av deres sinn». Siden mennene tenkte på en bestemt måte, resonerer Vico at de former sin verden på en unik måte. Til tross for deres manglende evne til refleksjon, hadde de skapt verden på en poetisk

måte. Gjennom bruken av det «poetiske univers» og et språk av «likheter, bilder og sammenligninger, ga de liv til en verden befolket av guder og overnaturlige krefter (Costelloe, 1999: 333). De tidligere menneskene var lojale til religionen, det er til denne tidligere mentaliteten. Vico sammenligner det moderne menneskets evne til refleksjon med den poetiske naturen, som var "ute av stand til å abstrahere former og egenskaper fra subjekter". Denne moderne formen for tenkning gjør det mulig for mennesker å fange det universelle ut av utallige detaljer. Refleksjon innlemmer fantasien til den poetiske bevisstheten under fornuftens makt, en egenskap som Vico systematisk sidestiller med filosofi (ibid: 334). Det er vanskelig å skille mellom det moralske nivået og dømmekraften av Vicos heroiske natur. Menn som er trygge på sin adelskap og privilegerte opprinnelse fra gudene, var vise, kyske, sterke og storslagne. men i sitt forsøk på å forsvare sine klasseprivilegier, var også likegyldige overfor, og til og med grusomme mot, de svake og fattige (Blasi, 1976: 677). Rigid legalisme refererer til en streng eller uforandret tolkning av etterlevelse av lover og regler uten hensyn til situasjonens kontekst eller individuelle behov. I dette stadiet ble nasjoner styrt av autoriteter som ble ansett som sunn fornuft for den menneskelige rasen. Dette innebærer at samfunnet ble ledet og organisert i samsvar med hva som ble oppfattet som rasjonelt og fornuftig ut fra den tidskonteksten og samfunnets behov (ibid). Den heroiske rettslæren, der forsiktighet ble utvist gjennom bruk av visse ord, og dette er visdommen til Odyssevs, som hos Homer snakker så forstand at han alltid oppnår de fordelene han søker ved enhver til å overveie betydningen av de ordene han benytter (vico,1996: 116).

I den heroiske tiden, før vitenskapen slik man kjenner den i dag, var autoritet og rettferdighet basert på det som var fornuftig og viktig for samfunnet. Det handlet ikke bare om enkeltpersoners eller kongers interesser, men om hva som var bra for alle og for samfunnets harmoni. I mellomtiden ble nasjonene styrt av autoritetens sikkerhet, det vil si av det samme kriteriet som brukes av vår metafysiske kritikk, nemlig den menneskelige rasens sunne fornuft ... slik at ... vår vitenskap blir til en filosofi om autoritet, som er kilden til den ytre rettferdighet (Blasi, 1976:677). Med andre ord baserte man rettferdighet basert på samfunnets harmoni og velvære. Til forskjell fra den tredje naturen, som analyserer rasjonalitet mer knyttet til individets evne til logisk tankegang, resonnering og fornuftig beslutningstaking. Den sentrale forskjellen er forståelsen av konsekvenser.

Den siste var menneskelig natur som intelligent, og følgelig beskjeden, velmenende og fornuftig, og med samvittigheten, fornuften og plikten som rettesnorer (Vico, 1996:111.). I dette konseptet var fundamentet til menneskets evne til å tenke rasjonelt og handle i samsvar med moralske prinsipper og ansvar, i tillegg til å forstå konsekvenser av handlinger. De menneskelige lovene var diktert av fullt utviklet menneskelig fornuft. Styresettet, var som følge av at den naturlige likhet i intelligens som er særegenhet for den menneskelige natur, regnet som like for loven, i den forstand at alle er født frie i sine byer, hvilket er tilfelle for de frie folkelige byer, der alle eller flertallet, utgjør rettferdighetenes håndhevere i byen. Og det er tilfelle for monarkiene, der monarkene gjennom sine lover sikrer likhet for alle sine undersåtter, og ettersom alle de våpna styrker er samlet på deres hender, er de alene om å distansere seg i forhold til den siviliserte natur (ibid:113). Samtidig som man anser den menneskelige rettslæren som hele tiden tar hensyn til faktens sannhetsgehalt, og i beste mening tøyser lovenes innhold slik at likhet oppnås i de saker der dette fordres; således holdt den guddommelig og den heroiske rettslæren seg til det sikre i de tider da nasjonene ennå var uslepne; mens den menneskelig, i de opplyste tider da den gjør seg gjeldene, sikter mot det sanne (ibid:117). Den sene utviklingsfasen preges av en periode med økt rasjonalitet og menneskelig forståelse. Her blir lovene betraktet som et produkt av menneskelig intellekt og fornuft- de tolkes og tilpasses i tråd med faktiske forhold og prinsipper om rettferdighet.

Vico hadde blant annet fire prinsipper angående historiens natur og muligheten for kunnskapsforståelse om historie. Disse prinsippene ligger til grunn for hans teori om historisk utvikling og perspirerer hans syn på menneskers fortid og dens fremtidige potensiale.

Prinsippene er:

1. **Mennesker lager historie**; det vil si at menneskelig handling er den viktigste drivkraften og avgjørende faktoren i historiens utvikling.
2. **Menneskets historie må forstås som historien om samfunn**; samfunn, ikke individer, er de passende enhetene som historien bør handle om.
3. **Gjennom det meste, om ikke all, av menneskets historie, har ikke folk laget historie med vilje og vitende**; det vil si at historien ikke har vært det bevisste resultatet av fri menneskelig aktivitet. Snarere utvikler historien seg i henhold til en logikk som opererer "over hodene og bak ryggen" på individuelle aktører.

4. Det er mulig å få kunnskap om historien innenfor rammen av en riktig konstruert vitenskap (Simon,1981:317).

«Historien er en lærer for livet», lød et gammelt uttrykk. Med dette uttrykket, analyseres historien gjennom grunnleggende trekk ved alle produkter av menneskelig virksomhet og alle menneskelige forhold som bestemt av den perioden oppsto i. Tilhørighet til en bestemt periode utgjør særtrekk ved alt som har med menneskers liv og samfunn å gjøre. Nettopp, fordi historien besto av gjentakelser, kunne man forså sin samtid og hvordan man skulle hanskens med politiske problemer og stridigheter i sin egen levetid (Krogh, 2013: 21 & 22).

Gjennom disse prinsippene kan man operasjonalisere det teoretiske rammeverket til Vico ved å analysere nasjonens prosesser og menneskets utvikling i samfunnet. Hans rammeverk (den moderne vitenskapen) er opptatt av å analysere mennesker i et samfunn, mer spesifikt hvordan menn føler, tenker, handler og lever som de gjør. Menneskets natur er altså et produkt av interaksjoner av alle former i menneskets eksistens med hverandre, og med dannelsen av kultur som de har laget mellom seg (Simon, 1981:318). Samtidig som mennesker besitter ulike egenskaper, som Vico kaller for ingenium som påvirker menneskers handlinger, som er menneskelige attribusjoner. Vicos syn som ble presentert i dette kapitlet, ser på historien til nasjoner som gjentakelser av disse tre naturene, selv om det kan være variasjoner og unntak for hvert enkelt samfunn. Forståelsen av disse syklusene kan gi innsikt i den menneskelige natur og historiens gang, og at det var mulig å trekke lærdommer fra fortiden for å kartlegge handlinger i nåtiden. Vicos velkjente sykliske historieteori forestiller seg en vekst av sivilisasjon, etterfulgt av et tilbakefall til barbari, og deretter en påfølgende føniks-lignende fornyelse (Ibid:317). Menneskene i disse samfunnene besitter tre typer fornuft. Den første som gir grunnlaget for Verum-Factum prinsippet (som vil bli redegjort i neste kapittel) baserte seg på guddommelighet og bare Gud er alene om å forstå. Menneskene forstår den kun ved at den åpenbares for dem. Han forklarer det med at jødene ble åpenbart for, deretter de kristne, dette skjedde ved en indre tale til sinnene, som er de særegne uttrykket for en Gud som ikke består av annet enn sinn. Den andre var den politiske fornuften, eller også statsresongen, som romerne kalte «civile aequitas». Og som ikke er en fornuft alle mennesker har naturlig kjennskap til, men bare noen få erfarne blant de styrende som er i stand til å avgjøre hva som er nødvendig for at menneskeslekten skal kunne opprettholdes (Vico, 1996: 119 & 120). I så måte kunne de heroiske senatene, og ikke minst det romerske

senatet, skilte med en anselig visdom under tiden for den aristokratiske frihet. Den gangen var plebere helt avskåret fra å ta del i offentlige anliggender, og likeså under tiden for den folkelige friheten (ibid.). Her adresser det et problem, hvordan kunne de romerske plebere skille mellom hva som var konstruert og hva som er sant? Dette forklares gjennom den heroiske natur, for heltene som styrte Roma, betraktet de allmenne likheten som noe naturlig, og nedfelt i lovene deres (ibid:121).

4.2 Verum-Factum

Plebere, som er en del av den lavere klassen i det romerske riket, måtte sannsynligvis forholde seg til både faktiske sannheter og konstruerte forestillinger som ble presentert av de som hadde makt. Basert på hvordan lovene og rettssystemet utartet, ville deres forestilling av rettferdighet være formet av både virkelige rettigheter og rettigheter konstruert på mytologisk opphav, eller ideologiske forestillinger. Vico skrev; «*For latinere er verum (det sanne) og factum (det som er laget) utbyttbare*, eller for å forklare det på en annen måte, de er konvertible (Ancient Wisdom,45). De fleste tolkere av Vico setter pris på forskjellen mellom den tekniske karakteren av Verum-Factum i studiet av naturen og Vicos bruk av prinsippet for å rettferdiggjøre studiet av den menneskelige verden. Til tross for dette, og uavhengig av i hvilken grad betydningen av forestillingen vektlegges hos Vico, betrakter de fleste tolkninger hans Verum-Factum som et epistemologisk prinsipp (Luft, 2003: 24). Hans Blumenberg ga ut uttrykk for;

Filosofiens funksjon.. er ikke lenger å være teorien om verden eller... ideer, ikke lenger å administrere en skatt gitt til mennesket sammen med hans eksistens, men heller å etterligne skapelsen... nullpunktet for forsvinningen av orden og utgangspunktet for konstruksjonen av orden er identiske; det minimale av ontologisk disposisjon er samtidig det maksimale av konstruktiv potensialitet (Luft,2003:16)

Dette prinsippet, som Vico og Blumenberg formidler, gir innsikt i hvordan man kan oppnå kunnskap om menneskelige fenomener. Selv om dette prinsippet også kan brukes på tekniske studier av naturen, er det spesielt relevant for å forstå kompleksiteten av menneskesamfunnet og den historiske utviklingen. Det peker på en tilnærming til kunnskap som ikke bare er passiv og teoretisk, men også aktiv og konstruktiv, der forståelse av virkeligheten oppnås

gjennom deltakelse og etterligning av skapelsen. Derfor tolkes det som et epistemologisk prinsipp, fordi man kan tolke det gjennom spørsmål om hvordan vi kan forstå, og forstå menneskelige fenomener og samfunnsmessige strukturer. I en tid hvor Descartes naturfilosofi dominerte det vitenskapelige verdensbilde, representerte Vicos prinsipp en direkte utfordring til den kartesianske vitenskapen, som antok at den naturlige verden ga visse ideer, mens den menneskelige verden- *kulturens verden var usikker* (Krogh,2006:78). Man kan forstå Vicos prinsipp som et angrep på Descartes filosofi. Han ville bygge opp et vitenskapelig system som ikke bare virker overbevisende ut fra dagliglivets krav til begrunnelser. Det skulle stå imot enhver form for tvil som man kan tenke seg til, om nødvendig med utgangspunkt i de mest utpekulerte tankeeksperimentene. Descartes begynte å tvile på lag med lag av våre oppfatninger. Sanseninntrykk, vår tro på verdens eksistens og matematikken. For hvert nytt lag han kommer til, gir han et argument for at det her i hvert fall er teoretisk mulig å tvile på vår oppfatning. Altså er det viktig å understreke at kritikken baserer seg på Descartes tilnærming til at man må se bort fra alle tidligere aksepterte og godtatte meninger, de er bare til hinder når man skal finne frem til sikker viten. I et tidligere skrift fastslo Descartes at han ville forkaste arven fra hele filosofihistorien og alle tidligere vitenskapsteorier, på grunnlag av at filosofene hadde hatt så mange motsetninger og ulike oppfatninger, dermed kunne man ikke stole på historien (Ibid.). Dette gir også grunnlaget for hans teoretiske fundament; Mennesker har skapt samfunnet, dermed kan de forstå og analysere det. Hans kritikk til naturvitenskapen er at Gud har skapt naturen, derfor kan ikke mennesker forstå naturens lover (Vico, 1996:36).

4.3 Konstruert forestillinger

På grunn av menneskesinnet ubestemte natur, vil mennesket, der hvor dets sinn fortape seg i uvitenhet, gjøre seg selv til alle tings målestokk. Dette aksiomet forklarer de følgende to alminnelige oppfatninger blant mennesker. På den ene siden sier Vico at “ryet vokser underveis (*fama crescit eundo*), på den andre siden at “nærværet forminsker ryet (*minuit praesentia faman*). Han eksemplifiserer dette med at fra verdens begynnelse av, har det vært stadig kilder til de overdrevne påstander som hittil har vært fremsatt om de aller fjerneste tider vi ikke kjenner kraft til, i kraft av den menneskesinnets egenskap- det ukjente alltid overdrives (Vico, 1996: 31). En annen egenskap ved menneskesinnet er at når mennesker ikke klarer å danne seg noen forestillinger om fjerne eller ukjente ting, bedømmer de dem ut ifra det som er kjent og nært (ibid.). Dette påpeker den utømmelige kilde til feil som er blitt begått

av hele nasjoner og av folket. Den menneskelige dømmekraften er altså av natur høyst usikkert. Det blir bestemt av menneskenes felles oppfatning av hva som er deres behov og hva som er dem til nytte, hvilket er de to kildene til den naturgitte lov som gjelder for folket (ibid:35). Altså uten en antydning til forutgående refleksjoner.

``De to kildene til alt som er kjennbart: intellekt og vilje. Siden mennesket består av intellekt og vilje, kommer alt det mennesket vet fra det menneskelige intellektet eller den menneskelige viljen. Slik blir alt som kalles 'kjennbart' henvist til nødvendigheten av fornuft eller til autoriteten til vilje. Filosofi etablerte konstanse til autoritet, og fulgte stien til de som sa at autoritet var en del av fornuften (Schaeffer, 2009: 45) .Dette utdraget fra Vico sin moderne vitenskap gir de nødvendig verktøy for å bidra til forståelsen av hvordan mennesker opptar kunnskap. Det er to hovedkilder til at som kan bli forstått eller kjent- intellektet (tanker og fornuft) og viljen (ønsker eller motivasjon). I hans forståelse har menneske begge disse kildene. Videre blir det argumentert for at det som er kjent eller forstått, kan tilskrives enten den nødvendige logiske tankeprosessen (fornuft) eller autoriteten til viljen (motivasjon og ønsker). Med andre ord kan kunnskapen komme fra vår evne til logisk resonnement eller fra personlige ønsker og motivasjon.

Filosofien bekrefter autoritetens betydning og understreker at det er en del av fornuften. Dette kan drøftes som en oppfattelse av autoriteter (læresetninger, normer og regler) har sin basis i fornuften eller logikken.

4.4 Språk & retorikk

Ifølge Vico er menneskers rolle en arkitekt av samfunnet, ved å delta aktivt i samfunnsprosesser og politikk har mennesker muligheten til å påvirke og forme samfunnet i ønsket retning. Dette samsvarer med Vicos aksiom: «ens ideer oppstått hos hele folket uten kjennskap til hverandre, må bygge på et felles grunnlag (Vico,1996:40). Vico var en ivrig student av epistemologi og filolog, og han trodde at ved å oppdage opprinnelsen til ord og språk ville man avdekke hvordan det sivile samfunnet og loven hadde oppstått. Dette vil igjen, mente han, gjøre det mulig for ham å forstå hvordan Guds forsyn var aktivt bak eller innenfor hele gene-prosessen til den første siviliserte mannen- det vil si selve historieprosessen (Henderson, 1984:97 & 98). Vicos populistiske epistemologi av fantasien fører oss til det klassiske stedet for Vicansk politisk filologi: hans berømte forsøk på å kombinere to former for kunnskap, den filosofiske og den filologiske, innenfor et enkelt system. Man har vært vitne til Vicos innledende inkorporering av *res* og *verba* i en undersøkelsesmetode som inkluderer både fornuft og autoritet i *De constantia philologia*. I den tidligere artikkelen forble filosofi perifer for Vicos filologiske bestrebelser. (Gould, 2018:258).

Filosofen er opptatt av fornuften, og derav kommer kunnskapen om det sanne: filologien iakttar hva menneskenes dømmekraft har avstedkommet, og dervav kommer kunnskapen om det sikre (Vico, 1996:34) Vico antyder at det er en forbindelse mellom filosofi og filologi, hvor filosofien er knyttet til fornuft og jakten på sannhet, mens filologien fokuserer på å observere menneskets skapende kraft og dens resultater. Filosofien søker å forstå det sanne gjennom fornuftens analytiske tilnærming, mens filologien studerer hva mennesket har skapt eller produsert, og dermed oppstår en form for sikker kunnskap.

Dette konseptet som inneholder talekunst kan bli sporet tilbake til renesanshumanismen som var avgjørende for utviklingen av *humaniora*, åndsvitenskap eller filologi. Filologi kan si å ha sin opprinnelse i denne perioden, og i senere tid samlet under betegnelsen historisme (Krogh, 57). Dette var en lære om hvordan mennesker skulle gjøre seg gjeldene og være til nytte i sitt samfunn. I renessansen ble retorikk et helt utdanningsprogram for hvordan et menneske fullt ut skulle kunne utvikle sine anlegg og evner. Det var den som gjorde menneskene «mer menneskelige»- *humaniora*. Den gode taler var et menneske som var blitt utviklet til et fullverdig menneske. Man kan sammenligne dette med de teologiske

menneskene som var så utbredt i antikken og ligger til grunne for all dydsetikk (ibid:61). En sentral del av denne retoriske kunsten var kapasiteten til å overbevise andre, og gjennom dette rammeverket tydeliggjøres det enda mer hvordan det kan brukes som et politisk verktøy fra en politisk elite til borgere av et samfunn.

Aristoteles ga betydelig oppmerksomhet til retorikkens rolle i statsborgerskap og politisk deltagelse. I hans verk argumenterer han for at retorikken er en spesiell ferdighet for borgere i en demokratisk stat. Og mente at en god retoriker kunne overbevise andre borgere om hva som var rett og galt- dermed kunne man forme den offentlige bevisstheten.

Ifølge Vico har språket formet samfunnets bevissthet gjennom tre distinkte former: det guddommelige språket, det heroiske språket og det artikulerede språket. Det guddommelige språket ble uttrykt gjennom religiøse handlinger og seremonier, og det var dette språket som bidro til å overleve og bevare kulturen gjennom generasjonene. Det var særlig viktig for de som ikke kunne uttrykke seg verbalt, da det ga dem et middel til å formidle sine tanker og følelser gjennom rituelle handlinger. Den guddommelige tilknytningen ga dette språket en evig karakter, noe som gjorde det til et fundamentalt element i samfunnet (Vico,1996:113). Den andre typen språk var det heroiske språket, som vektla heroiske handlinger og symbolikk knyttet til krigføring og militær disiplin. Her fant man en form for kommunikasjon gjennom våpen og andre symboler som representerte styrke og ære. Dette språket var knyttet til samfunnets militære aspekter og bidro til å forme samfunnets oppfatning av styrke, ære og lojalitet. Den tredje formen for språk, som Vico identifiserte som den artikulerede talen, er den moderne formen som alle nasjoner benytter seg av. Dette er språket som gjør det mulig for mennesker å uttrykke seg verbalt gjennom ord og grammatikk, og det spiller en sentral rolle i kommunikasjonen mellom individer og samfunn(ibid.).

Både Vico og Aristoteles understreker viktigheten av å mestre disse ulike formene av språk for å kunne forme samfunnet i ønsket retning. Gjennom å forstå og beherske det guddommelige, heroiske og artikulerede språket kan samfunnet utvikle seg og tilpasses i tråd med sine verdier, mål og idealer. Disse ulike språkformene bidrar til å forme samfunnets kultur, identitet og sosiale strukturer på ulike måter, og gjennom å erkjenne deres betydning kan man aktivt forme samfunnets fremtid.

5 Empiri

Første delen av analysen vil presentere empirien som skal anvendes med den teoretiske bakgrunnen. Først kommer oppgaven til å se på fremtiden av migrasjon til Europa, fascismen og italiensk identitet. Deretter Lombroso sin kriminologi.

5.1 Fremtiden av migrasjon til Europa

Selv i dag fortsetter ikke bare Italia, men Europa å se seg bakover. Irregulær migrasjon fra 2013-2017 (perioden med uregelmessig mye ankomst til Europa) er i økende grad et tilbakelagt kapittel. Den østlige middelhavsvegen som forbinder Tyrkia med Hellas nådde sitt høydepunkt i oktober 2015, da mer enn 200 000 personer krysset grensen på en enkelt måned (Villa & Corradi,2020:6). Løsningen på disse problemene ble blant annet EU-Tyrkia avtalen, og i 2017 inngikk Italia og EU avtaler med transittland i det sørlige Sahara, og betalte smuglerne i Libya til å holde migranter lenger i stedet for å sende dem til sjøs som følge av mer effektiv kontroll av bekymrende lokale myndigheter (ibid).

Den vedvarende oppfatningen av migrasjon som en trussel har gått hånd i hånd med EU-medlemsstatenes manglende evne til å håndtere økningen i ankomster ved å vise solidaritet med hverandre (Villa & Corradi, 2020). Faktisk var handlingslammelse og feilslåtte svar sannsynligvis forsterket av en tilstand som gjelder «vedvarende krise». I 2015 forsøkte europeiske land å hjelpe Italia og Hellas, den gangen skulle man omplassere omtrent 100 000 asylsøkere på to år, fra land som var inngangen til Europa- likevel, fire år senere, var det bare 35 000 personer som faktisk var blitt omlokalisert, mens mer enn 600 000 migranter har ankommet de sør-europeiske landene i denne perioden (ibid:7).

EU-Tyrkia-erklæringen i mars og avtalene med transittland i Afrika, som Niger, Etiopia og Libya, er eksempler på en kortsiktig tilnærming der målet er å hindre migrasjon allerede ved

kildelandene. Denne strategien har faktisk vært relativt vellykket når det gjelder å redusere uregelmessige ankomster til Sør-Europa. Siden 2017 har antall ankomster til Italia falt med hele 93%. Likevel viser forskning at selv om restriktiv migrasjonspolitik kan være effektiv, kan den ikke fullstendig stanse migrasjonen. Selv om flyktningkrisen formelt sett er over, betyr ikke det at irregulær innvandring vil stoppe helt. Nylig oppdaterte FN-prognoser viser at den afrikanske befolkningen skal dobles mellom 2010 og 2040, fra 1 til 2 milliarder mennesker. Disse prognosene har ført til frykt for en mulig multiplikatoreffekt som demografisk vekst kan ha på migrasjonen fra Afrika til Europa (Villa & Corradi, 2020:8).

Matthieu Tardis og Daniele Albanese (2020) retter søkelyset mot tvungen migrasjon og behovet for asyl og internasjonal beskyttelse. De ser heller på andre alternativer enn restriksjon, blant annet hvordan man kan beskytte flyktninger. Et økende antall mennesker i konfliktområder har begitt seg ut på farlige reiser, ofte i hendene på menneskesmuglere, og står overfor fengsling og farlige forhold underveis. I Europa er det behov for å opprettholde momentet som er oppnådd gjennom diskusjoner om trygge og lovlige veier for å oppnå beskyttelse, enten det dreier seg om flyktning bosetting eller supplerende måter som private eller fellesskapsstøttede programmer (Villa & Corradi, 2020:19).

I de senere årene har EU beveget seg mot en mer restriktiv politisk handlingsplan som i stor grad støtter seg til det italienske politiske grunnlaget. Dette er tydelig gjenspeilet i den pågående debatten om asyl- og migrasjonspolitikken, som har som mål å gi medlemslandene i Europa et juridisk grunnlag for å effektivisere utvisningsprosessen. (Woolrych, 2024). Under paktens reglement vil flere asylsøkere bli underlagt hurtigsporings prosedyrer for asyl og retur. Prosedyren ved grensen vil møte kortere tidsrammer for intervjuer, begrenset eller ingen tilgang til juridisk rådgivning. De som reiste fra såkalte sikre land, som Tunisia, Egypt eller Tyrkia, kan få kravet om å bli forkastet uten noe vurdering i det hele tatt (ibid). Civil Rights Defenders har gjennomgått pakten; Pakten vil undergrave retten til asyl, øke antallet barn og voksne i internering og øke bruken av understandard asylprosesser (Civil Rights Defenders, 2024). På den andre siden, har det også blitt forslag om å opprette bilaterale avtaler med utviklingsland- hvor Italia kan sende flyktninger til Albania.

Albanias parlament har godkjent en avtale signert mellom Italia som vil føre til at myndighetene holder tusenvis av asylsøkere som er reddet i internasjonale farvann, mens

søknaden behandles. I henhold til avtalen vil Albania holde opptil 3000 migranter og flyktninger i den italiensk-drevne behandlingssenteret som ligger i nærheten av den albanske havnen Shengjin i perioder på omtrent en måned (Al Jazeera, 2024).

Tross løftene om å begrense den økende strømmen av uautoriserte migranter, har Melonis regjering hatt begrenset suksess. Sjøankomster fra Nord-Afrika har skutt opp til nesten 153 000 så langt i år, sammenlignet med nesten 96 000 på samme tid i 2022 og 63 000 i samme periode i 2021. Dette nærmer seg det historiske høydepunktet på rundt 181 400 registrert i 2016, ifølge regjeringsdata. Samtidig har Italia økt kvotene for arbeidsvisum for ikke-EU-borgere til 452 000 for perioden 2023-2025, en økning på nesten 150 % fra de foregående tre årene. Årets kvote på 136 000 er den høyeste siden 2008. Disse visumene er forbeholdt personer med jobbtilbud, og de kommer vanligvis uregistrerte migranter i Italia til gode, da de bruker disse kvotene til å legalisere sin situasjon. Likevel er dette ikke tilstrekkelig til å møte den store etterspørselen. Regjeringen har anslått at det er etterspørsel fra bedrifter og fagforeninger for hele 833 000 tillatelser over perioden 2023-2025. Årets kvote ble kraftig oversubskribert, med mer enn 600 000 forhåndssøknader. (Armellini & Pollina, 2023).

Utenriksminister Antonio Tajani, som signerte en treårig avtale med Tunisia i oktober som forenklet visum- og oppholdstillatelsesprosedyrer for opptil 4000 tunisiere per år, sier at regjeringen ikke er imot innvandring. «Vi vil velge hvem som kommer inn i Italia og Europa, og ikke overlate valget til menneskesmuglere," sa han til parlamentet. Giuliano Cazzola, en ekspert på arbeidsmarkedet og tidligere konservativ lovgiver, sa at økonomiske og demografiske realiteter har moderert regjeringens anti-innvandringsholdning. "Jeg er absolutt overbevist om at innvandring er det enkleste verktøyet for å repopulere Italia," la han til. "Et barn som blir født i dag vil komme inn på arbeidsmarkedet om 20 år, mens noen som kommer hit er 20 og kan settes i arbeid umiddelbart" (Armellini & Pollina, 2023).

5.2 Anti-innvandring

I sammenheng med den offentlige diskursen om innvandring har man sett en betydelig fremvekst av anti-innvandringspartier. Disse partiene, som Lega og Brødre av Italia har fremmet politikk om strengere innvandringskontroll inn til Italia og mer restriktive innvandringslover. Til tross for kritikk fra FN og andre humanitære organisasjoner som mener

at liv vil settes i fare, stemte Italias parlament tidlig i 2023 for en lov som krever at skip må be om tilgang til en havn og seile til den uten forsinkelser etter redning, samtidig være transparent om detaljene rundt deres aktiviteter (Al Jazeera, 2023). Det har ført til at flere redningsskip står fast i havner, og får ikke drevet med redningsoppdrag. Den nye loven skulle være et tiltak for å motarbeide migranter til å ta den farlige turen over Middelhavet. FNs høykommissær for menneskerettigheter, Volker Türk, sa tidligere denne måneden at Italias tiltak var utilstrekkelige. "Dette er rett og slett feil måte å håndtere denne humanitære krisen på" (ibid.). Både partiet til Meloni og Salvini har uttalt gjennom valgkampanjen at de skal gjøre det tøffere for migranter å komme til Italia. Den høyre orienterte kollasjonen sa at offentlig sikkerhet er en prioritet, de skulle bekjempe alt fra småkriminalitet, til mafia, vold mot kvinner, og narkotika- samtidig som de også skal bekjempe antisemittisme og muslimsk fundamentalisme. Innvandring har vært en stor del av Melonis og Salvinis kampanjer med løfter om strengere grensekontroller, blokkering av båt fortøyninger og etablering av EU-styrte sentre utenfor blokken for å vurdere asylsøknader (Roberts, 2023). Italienerne, har også reagert på sosiale forhold knyttet til innvandringsproblematikken.

I moderne italiensk historie har det vært tre forskjellige former for sosial uro som har ført til økende protester. Den første formen er den tradisjonelle politiske protesten fra arbeiderklassen og studentbevegelsen. Italia har en lang historie med politisk mobilisering blant studenter og arbeidere, spesielt siden 1960- og 70-tallet, da urbane demonstrasjoner spredte seg fra byene til byområdene. Den andre, og mer nylige, formen for demonstrasjoner er basert på anti-globalisme, miljøvern og motstand mot innstramninger, noe som har ført til noen tilfeller av vold mellom demonstranter og politi (Selmini, 2016).

Den tredje typen sosial uro som oppstår i Italia, er relatert til etnisk mobilisering. Dette defineres som "kollektive handlinger" basert på etniske krav, protester eller intergruppefiendtlighet som refererer til gruppekrav basert på en eller flere kulturelle kjennetegn. På begynnelsen av 1990-tallet begynte anti-innvandringsfølelser å oppstå sammen med frykt for kriminalitet og usikkerhet, spesielt i nordlige italienske byer. Flere medlemmer av samfunnet organiserte seg i "borgerkomiteer", som engasjerte seg i ulike former for etnisk mobilisering. Selv om antallet innvandrere var svært lavt på denne tiden, oppsto det bekymringer knyttet til fremmedkulturelle elementer. Disse organisasjonene mobiliserte media, politiske aktører og andre kanaler for å fremme bekymringene og trusselen mot innvandring, noe som fikk

medieoppmerksomhet. De etniske italienske borgerne fokuserte hovedsakelig på innvandring fra Midtøsten og Afrika. Denne distinkte konflikten førte til flere angrep på offisielle og uoffisielle bygninger og personell. Et av de mest alvorlige tilfellene skjedde i en liten landsby i Sør-Italia (Castel Volturno), der seks afrikanske ubevæpnede migranter ble drept av den lokale mafiaen etter en lang periode med anti-innvandringsangrep forårsaket av lokale mafiagrupper i samme område. Disse hendelsene førte til opprør mellom innvandrere og etniske italienere (Selmini, 2016).

Det finnes flere eksempler på det som klassifiseres som konflikt mellom innfødte og migranter. Blant annet er det sentralt å belyse uroen i Roma i 2014- her utspilte det seg angrep og forfølgelse på flykninger, asyl- mottak og hjem. På nettene 10. og 11. november 2014 angrep en gruppe italienske innbyggere et senter for politiske asylsøkere i Tor Sapienza, et forstadsområde i Roma. Omtrent 100 angripere, noen av dem maskerte, angrep bygningen med steiner, stenger, fyrverkeri og smellbomber. Angriperne satte søppelkasser i brann for å lage barrikader og entrette i konfrontasjon med politiet, som på den første natten ankom etter at angrepet allerede hadde startet. Forskjellige medier rapporterte at angriperne ropte "Brenn dem alle!", "Jævla niggere!" og "Gå tilbake til landet ditt for å voldta kvinner!" Noen vitner sa også at de ropte "Viva il duce!" ("Lenge leve Duce", referert til Mussolini.) (Libcom, 2014).

Flere intervjuer i etterkant, bekrefter at dette opprøret ble planlagt og igangsatt av CasaPound (fotballsupporter klubb). Det politiske programmet som denne bevegelsen fremmet var at ved å akseptere innvandring, mistet man sin kulturelle identitet- av grunn at multikulturisme tar med seg andre verdier og praktisere også andre tradisjoner. Dermed samlet høyre-ekstreme aktivister og sivile i disse borgerkomiteen seg for å «forsvare» verdiene sine. Noe som ble kritisert av humanitære organisasjoner, og forskere som Selmini, som så på dette som et angrep mot uprovoserende flyktninger. Befolkningens oppfatning og medias dekning førte til at man legitimerte angrepet i Tor Sapienza (Selmini,2016).

Misnøyen blant beboerne, som besto av innvandrere, etniske italienere og mange som mottok sosialstøtte, var tydelig. En neglisjert klasse med begrensede muligheter for arbeid og fremtid. Konflikten handlet ikke om konkurranse i arbeidsmarkedet, men om konkurranse om sosiale ytelser. « *Beborene sa de ikke var rasister, men lei av det de hevdet er årevis med forsømmelse fra myndighetens side. De hevder myndighetene har tiltatt sigønyere, migranter*

og asylsøkere å bosette seg i Romas utkanter uten å gi tilstrekkelig tjenester» (The Guardian, 2014). FNs høykommissær for flyktninger fordømte volden og understreket at flyktninger og enslige mindreårige som flykter fra krig og konflikt, fortjener beskyttelse, respekt og hjelp til å integreres, og at slik vold er totalt uakseptabelt (ibid).

I september i Torpignattara var det et grusomt tilfelle som fikk stor oppmerksomhet i mediene: En ung pakistansk mann ble sparket og slått til døde av en 17 år gammel gutt, som ble oppmuntret av faren sin, bare fordi han sang. Det som gjorde denne hendelsen spesiell var at den ble nasjonale nyheter, noe som er uvanlig for voldsepisoder begått av utenlandske statsborgere, som vanligvis ikke får så mye oppmerksomhet. Det sterke politiske og mediepresset på migranter gjør dem til et enkelt mål for de som lever i fattigdom, og bidrar til ytterligere spenning og konflikter. (Libcom, 2014).

Årsaken til flere av disse konfliktene, eller sosiale utfordringene blir ofte belyst som migrasjonsproblem, i hvert fall ifølge flere sentrale politikere og medier; Silvio Berlusconi og Salvini var blant annet en av de som uttalte dette i 2018; «Italienere ikke er rasister, men ønsker kun å leve og jobbe i fred og ro (DW,2018).

5.3 Har Italia tatt et oppgjør med Fascismen?

Under 2022-valget i Italia fikk «brødre av Italia» ledet av Meloni 26% av de nasjonale stemmene, og er nå den dominerende partneren i den høyreorienterte regjeringen. Utenfor Italias landegrenser er følelsen av en tilbakevending til 1930-tallet med den felles innvirkningen av nostalgi bestående av en fortid da de «riktige» menneskene rasemessig og etnisk styre og en fortid med kultur (Agnew, 2023: 307) Der de forferdelige resultatene av nasjonalistisk konkurranse og merkantilistisk økonomi fra 1914-1945 har blitt glemt av folket. Selv om det internasjonale samfunnet har sine bekymringer rundt Italias fremtid-argumenterer Umberto Eco (1995) for at det ikke bør forventes å se komplett kopi av det som skjedde i på 1920-30 tallet, ikke engang i Italia. Men det kan komme i andre fasonger, for eksempel gjennom totalitære tilnærminger (ibid.).

I 2018 var det 80års markering for de rasistiske fascistlovene, som ble iverksatt av Mussolini sin politikk. Det var preget av en lang kampanje med anti-svarte og anti-innvandringskampanjer. I løpet av de første seks månedene av året observerte det italienske kontoret mot diskriminering en oppgang i handlinger med rasistisk vold som kulminerte i en serie av skyteepisoder (Pesarini, 2021:220). Rapporten sammenlignet med året før, viste en oppgang på 300 flere tilfeller av etnisk-rasistisk diskriminering. På bakgrunn av disse rapportene kunngjorde FNs høykommissær for menneskerettigheter at de skulle sende FN-personell til Italia for å evaluere rapporter om en «alarmerende øking i vold og rasisme mot migranter, spesielt mennesker av afrikansk opprinnelse og rumenere. Anti-rasistiske organisasjoner som overvåker rasisme registrerte 14 skyte episoder etter at Salvini ble med i regjering og 628 tilfeller av verbale og fysiske overgrep (ibid.).

Den aller første skyteepisoden som skjedde i 2018. Traini, en tidligere Lega-Kandidat og en kjent tilhenger av det lokale nynazist miljø. Ved en kafe og annonserte han selv at han skulle skyte en «neger». Han endte med å begynne å jakte på svarte mennesker med mål om drepe. Totalt ble seks personer skadet, alle afrikanere. Han forklarte at det var et hevndrap på grunn av den 18-år gamle italienske kvinnen som ble drept av en Nigeriansk narkotikaselger. Mediene fremstilte saken som en «terrorhandling mot utlendinger», Traini i sitt forsvar, erkjente at han hadde utført handlingen, men påpekte at «han ønsket å finne narkotikaselgere, «og det er ikke hans feil at alle narkotikaselgere i Macerata er svarte» (ibid:203).

Man ser frem til i år (7.januar, 2024) at fasismen fortsatt lever i Italia. Under markeringen i Roma av tre høyre-ekstreme ungdommer som ble drept, det var ingen som ble dømt, men man antar at det var venstre-radikale ettersom det var konfrontasjoner mellom disse ytterpunktene. Det samlet seg flere hundre mennesker, kledd i svart, i tette militære rekker som gestikulerte den fascistiske hilsen (Kaval, 2024). Ifølge vitner, var det ikke kun dette året at drapene minnes og hedres, hvert eneste år avslutter de med den hilsen- «*det som er sjokkerende er at det er bare nå de har fått oppmerksomhet*». Paolo Berizzi, en italiensk journalist som lever under politibeskyttelse for ytringer om neo-fasisme uttalte i et intervju med CNN at; *Grunnen til fascismen fortsatt er på moten i Italia, er fordi den aldri forsvant* (Nadeau, 2024).

Hvordan oppsto fasismen?

Italia var preget av en politisk og økonomisk uro etter første verdenskrig som var en sterk bidragsyter for fremmarsjen av fascistbevegelsen. Etterkrigstiden var preget av en høy arbeidsledighet, økonomisk kaos og sosial uro. Italias deltagelse i krigen hadde ført til sentrale ødeleggelser og massive mennesketap- samtidig som det var en følelse av nasjonal ydmykelse. Både fordi de allierte landene ikke hadde oppnådd de territorielle gevinstene som de hadde blitt lovet, men også fordi internt i Italia ble regjeringen sett på som svake. Den politiske orden, som besto av en rekke ineffektive regjeringer var ute av stand til å løse landets problemer. Den økonomiske krisen og den manglende politiske stabiliteten skapte et klima av misnøye og frustrasjon blant den italienske befolkningen. Dette resulterte i en mer positiv tilnærming rundt ideologier som tilbyr autoritære løsninger på landets utfordringer. Mussolini sin bevegelse appellerte til folkets ønske om orden, styre og nasjonal revitalisering, og tilbød seg å lede Italia mot en ny ære av nasjonal styrke og velstand.

Robinson (2010) argumenterer for at fascistiske bevegelser utløses av kapitalistiske kriser. Økonomiske forhold er variabler av konstant endring og kan aldri være de monokausale opprinnelsene til politiske hendelser. Strukturelle forklaringer på fremveksten av fascisme er ikke i stand til å inkorporere historiske anomalier som ikke passer inn i deres store teorier. For eksempel, de opprinnelige fascistiske bevegelsene i Italia kom før Black Tuesday (børskrakket) med nesten et tiår. På samme måte har proto-fascistiske bevegelser og høyreorienterte-partier vært konstante i andre halvdel av det 20. århundre. Mens bankkredningene i 2008 ytterligere omfordelte kapitalen til de allerede rike, eksisterte høye nivåer av ulikhet da som de gjør nå. Begreper som krise eller endring er ingenting mer enn folkloristiske mytologier, en fetish elsket av historikere og samfunnsvitere. Krise-teorier, inkludert marxistiske krise-teorier, baserer seg på historiske antakelser om eksepsjonelle tider som er distinkte fra normen. Kapitalisme-i-evig-krise har vært hovedelementet de siste fem hundre årene. Johnson argumenterer for at kapitalistiske kriser fører til fascistiske trender, til stede selv i deres fravær, en åndelig kraft som bedagelig skaper sin egen materielle virkelighet. Historisk materialisme, makt-overgangsteori og politisk omorganisering bygger på slutninger, trukket fra analogier og sykliske mønstre, som til syvende og sist er basert på feilaktig logikk (Johnson, 2019:16).

Historisksett, har ideen om «blodets bevis» spilt en stor grunnleggende rolle i den italienske politiske diskursen, ikke bare for å definere nasjonal identitet og statsborgerskap. Men også et kriterium for å gi rettigheter og privilegerer til individer med samme etnisitet. Blodets bevis referer til konseptet om individets etniske eller rasemessige tilhørighet, som bestemmes eller bevises gjennom deres biologiske arv eller genetisk opphav. Forbindelsen mellom rase, blod italiensk identitet ble formalisert og institusjonalisert i 1938 og publisert i den nasjonale avisen *Il Giornale d'Italia* gjennom et avgjørende dokument med tittelen *Manifesto degli Scienziati Razzisti*, også kjent som *Il Manifesto della Razza*. Dette dokumentet var grunnlaget for den italienske rasismen og fikk promulgasjonen av de rasistiske lovene mot jøder (Pesarini, 2021: 205-207).

Manifestasjonen om raser 1938:

1. **MENNESKELIGE RASER EKSISTERER.** Faktum er at eksistensen av menneskelige raser ikke er et enkelt åndelig konsept, men heller et virkelig materielt fenomen som kan oppfattes gjennom våre sanser. Denne virkeligheten er åpenbar i massene, et imponerende antall millioner mennesker som er like i sine fysiske og psykologiske egenskaper, som ble arvet og som fortsetter å bli arvet. Å fastslå at menneskelige raser eksisterer betyr ikke nødvendigvis at det finnes overlegne og mindreverdige raser, men bare at det finnes ulike menneskelige raser.
2. **STORE RASER OG SMÅ RASER EKSISTERER.** Det er ikke nok å innrømme at det eksisterer store grupper som vanligvis kalles raser og som bare er differensiert av noen få egenskaper. Faktisk må man også erkjenne at det eksisterer mindre grupper (for eksempel nordiske, middelhavsfolkene, dinariske osv.) som er differensiert av et stort antall felles egenskaper. Biologisk sett utgjør disse gruppene de virkelige rasene, hvis eksistens ikke kan bestrides.
3. **KONSEPTET OM RASE ER RENT BIOLOGISK.** Det er derfor basert på betraktninger andre enn de om folk og nasjon, som i hovedsak er basert på historiske, språklige og religiøse betraktninger. Imidlertid er rasemessige forskjeller røttene som bestemmer forskjellene mellom folk og nasjoner. Det faktum at italienere er forskjellige fra franskmennene, tyskerne, tyrkerne, grekerne osv., skyldes ikke bare

deres ulike språk og historie, men også på grunn av de varierende rasemessige sammensetningene til disse folkene. Det har vært ulike proporsjoner av forskjellige raser som, siden meget gamle tider, har utgjort de ulike folkeslagene. Enten en rase har dominert en annen, eller alle har harmonisk smeltet sammen. Alternativt er det fortsatt befolkninger som ikke har blandet seg med de andre rasene.

4. **BEFOLKNINGEN I ITALIA I DAG ER PRINSIPIELT AV ARYISK OPPHAV, OG DERES SIVILISASJON ER ARYISK.** Denne ariske befolkningen har bodd i Italia i flere tusen år, og lite gjenstår av sivilisasjonen som eksisterte før det ariske folket. Opprinnelsen til dagens italienske befolkning stammer hovedsakelig fra elementene i de samme rasene som utgjør og vil utgjøre det permanente levende vevet i Europa.
5. **DET ER EN MYTE AT DET HAR VÆRT ET INNFLYTT AV ENORME MASSE MENSKE I HISTORISKE TIDER.** Siden invasjonen av langobardene, har det ikke vært andre viktige bevegelser av folk i Italia som har vært i stand til å påvirke nasjonens rasemessige fysiognomi. Dette betyr at mens de rasemessige sammensetningene til andre europeiske nasjoner har variert betydelig, selv i moderne tid, er rasemessig sammensetning av Italia i dag i utgangspunktet den samme som den var for 1000 år siden: nesten alle de 44 millioner italienerne i dag stammer derfor fra familier som har bodd i Italia i minst et årtusen.
6. **I DAG EKSISTERER DET EN REN 'ITALIENSK RASE'.** Denne erklæringen er ikke basert på forvekslingen av det biologiske begrepet rase med det historiske og språklige begrepet folk og nasjon, men heller på den rene blodrelasjonen som forener dagens italienerne med generasjonene som i tusenvis av år har bodd i Italia. Dette gamle, rene slektskapet er den største representasjonen av den italienske nasjonens adel.
7. **DET ER PÅ TIDE FOR ITALIENERNE Å PROKLAMERE ÅPENT AT DE ER RASISTER.** Alt det [fascist] regimet har gjort så langt i Italia er basert på rasistiske prinsipper. Lederen [Mussolini] har ofte henvist til rasemessige begreper. Spørsmålet om rasisme i Italia må behandles fra et rent biologisk synspunkt, og fritt for filosofiske og religiøse hensikter. Konseptet om italiensk rasisme må være basert på italienske ideer og være arisk-nordisk i orientering. Dette betyr imidlertid ikke at tyske raseteorier i deres nåværende form bør introduseres i Italia, eller at italienerne og

skandinaver skal betraktes som det samme. Det betyr bare at italienerne har fysiske og fremfor alt psykologiske egenskaper av en rent europeisk natur som er helt annerledes enn noen ikke-europeisk rase. Dette betyr å heve italiensk til et ideal om overlegen bevissthet og større ansvar.

8. **DET ER VIKTIG Å GJØRE EN TYDELIG FORSKJELL MELLOM DE MEDITERRANE FOLKENE I EUROPA PÅ DEN VESTLIG SIDEN, OG ORIENTALERNE OG AFRIKANERNE PÅ DEN ØSTLIGE SIDEN.** Det er derfor farlig å støtte teorier som hevder at noen europeiske folk har afrikansk opprinnelse, og at det innenfor den mediterrane rasen er semittiske og hamittiske elementer, noe som ville etablere helt uakseptable relasjoner og ideologiske sympatier.
9. **JØDENE TILHØRER IKKE DEN ITALIENSKE RASEN.** Generelt sett er det ingenting igjen av semittene som landet gjennom århundrene på vår fedrelandets hellige jord. Det samme gjelder den arabiske okkupasjonen av Sicilia, hvor alt som gjenstår er minnet om noen få navn. Videre var assimilasjonsprosessen alltid veldig rask i Italia. Jødene representerer den eneste befolkningen som aldri har blitt assimilert i Italia fordi de består av ikke-europeiske raselementer, som er helt forskjellige fra de elementene som ga opphav til italienerne.
10. **DE RENE EUROPEISKE FYSISKE OG PSYKISKE KARAKTERISTIKKENE TIL DET ITALIENSKE FOLKET MÅ IKKE ENDRES PÅ NOEN MÅTE.** Union er tillatt bare blant europeiske raser, noe som ikke skal betraktes som virkelig hybridisering, gitt at disse rasene tilhører en felles stamme og er differensiert bare av noen få egenskaper, og ellers er de like i de fleste tilfeller. Den rent europeiske karakteren til italienerne ville bli endret ved rasemessig blanding med en ekstra-europeisk rase som ville produsere en sivilisasjon som var annerledes enn den gamle ariske sivilisasjonen (Bisol, et. al. 2018).

I dagens politiske landskap i Italia har flere eritreere med italiensk avstamning krevd at Roma gir dem statsborgerskap. En gruppe på over 300 etterkommere av personer født under Italias koloniale styre krever italiensk statsborgerskap, en rettighet som ble nektet dem av Benito Mussolini. Eritrea ble kolonisert av Italia i 1890, og i løpet av de neste seks tiårene ble det født anslagsvis 20 000 barn av italienske opphav, mange av dem var militære tjenestemenn eller soldater som bodde i landet for en kort periode og som aldri anerkjente barna. "Det ble

mye verre med fascistene på 1920- og 30-tallet fordi de hadde denne veldig rasistiske ideen om et samfunn som ikke inkluderte barn av blandet rase," sa Vittorio Longhi, en italiensk journalist av eritreisk opprinnelse. "*Før de rasistiske lovene ble håndhevet, klarte noen barn å bli anerkjent som italienske, men flertallet endte opp på barnehjem siden mødrene deres ikke hadde midler til å oppdra dem.*" (Giuffrida, 2021). I neste kapittel vil oppgaven se på fallet i Etiopia.

5.4 Mussolinis fall

I dette kapitlet vil oppgaven se på Etiopia som var sentrale deler av Mussolinis ekspansjon. Blant annet hvordan Mussolini fremstilte krigene, og hvordan det til slutt endte med et fall.

Italia hadde først erobret Eritrea på slutten av 1800-tallet, men deres ønske om å utvide kontrollen til Etiopia i 1936 viste seg å være en langt mer krevende oppgave enn de hadde antatt. Etiopia motsatte seg italiensk aggresjon og kjempet tilbake, noe som førte til en langvarig konflikt. Samtidig som Italia forsøkte å ekspandere sitt koloniale imperium, implementerte de rase lover for å distansere seg fra afrikanske befolkninger og å fremme en idé om seg selv som mer lik de nordiske ariske folkene, som tyskerne. Disse lovene fremmet ideen om raseoverlegenhet og inkluderte symbolske handlinger som "rub down", som skulle representere hvordan man kunne "vaske" fargede mennesker for å gjøre dem hvite. Denne propagandaen ble brukt for å legitimere koloniseringen og fremme en idé om at hvite mennesker var overlegne (Pesarini, 2023. 33:05-35:00).

Mussolini og de italienske fascistene brukte latin, språket til de mektige menn som Cesare og Augustus for å fremstille seg selv som de de rettmessige arvingene til det romerske imperiet. Den 9. mai 1936 holdt Mussolini en av sine mest kjente taler. Italia hadde triumfer i den andre italienske-abyssiske krigen (dagens Etiopia og Eritrea). Fra balkongen på andre etasje av Palazzo Venezia i Roma erklærte Mussolini gjenopprettingen av et italiensk imperium foran en ekstatisk folkemengde. Den keiserlige proklamasjonen åpnet med ordene:

"Italia har endelig sitt imperium. Det er et fascistisk imperium, et rike av fred, et rike av sivilisasjon og menneskehet."(UiO,2019).

Mussolini ønsket å gjøre Italia til en kolonimakt på lik linje med andre europeiske stormakter, og erobringene var en sentral del av det italienske imperium. Imidlertid var denne perioden av italiensk ekspansjon og triumf relativt kort. Mussolinis regime kollapset senere som en del av hendelsene under andre verdenskrig. Italia som var alliert med Tyskland, etter nederlaget av Italia-Abyssiske krigen året etter, ble Mussolini avsatt som leder.

5.5 Lombroso

Lombroso (1835-1909) blir sett på som en pioner innenfor kriminologiens verden, samtidig er han en av de mest kontroversielle forskerne innenfor fagfeltet. Hans forskning om å determinere kriminelle ble på denne tiden spredt og akseptert i en verden hvor fri vilje var nedadgående og determinisme oppgående. I dette kapittelet vil jeg redegjøre for Lombroso sin teori om den kriminelle mannen, med fokus på etnisitet (Musumeci, 2018).

Lombroso var en italiensk lege, en kriminolog som er mest kjent for sitt arbeid innenfor kriminologi, og spesielt hans teorier om at kriminelle hadde fysiske og psykologiske trekk som skilte dem fra resten av befolkningen. Han ble ansett som kontroversiell i den forstand at han mente at kriminalitet var determinert, og ikke mest påvirket av sosiale forhold, selv om han erkjente det til en viss grad. Dermed konkluderte han ofte med at visse ansiktsformer eller unormale hodeskalle former var assosiert med kriminell atferd. Som et produkt av sin tid, ble mange av hans perspektiver også reflektert rundt ideene på 1800-tallet. Han trodde av visse raser var mer utsatt for kriminell atferd enn andre (ibid.).

I tillegg har forbindelsen mellom biologi og kriminalitet som har sine røtter i Europa. Reid (1957) påpekte i 1843 at den spanske legen Soler var den første til å anvende begrepet “den fødte forbryter”. Det var også i Europa at frenologi, studiet av hodets ytre form, først ble populært. Darwins verk om artenes opprinnelse og menneskets avstamning var også innflytelsesrik på denne tiden. Da disse idéene begynte å bli akseptert, akselererte det interessen til en lege i den italienske hæren, *Cesare Lombroso*. Han startet med å studere militært personell i den sørlige delen av Italia- på denne tiden anså man menneskene her som underliggende vesener, og ble beskrevet som late, uegnet, kriminelle og barbariske (Gabbidon, 2012:72).

Gjennom sin forskning mente Lombroso at kriminelle var determinert til å begå sine forbrytelser, som gjorde at straff ikke funket som avskrekkelse. Han mente at de burde heller bli behandlet av eksperter for å nøytralisere deres psykiske anomaliteter (Nye, 2004: 462). I tillegg argumenterte han for at kriminalitet går i arv, barn av foreldre som var kriminelle hadde større utgangspunkt for å bli det selv. I senere tid har diskursen dratt seg fra arv, og til miljø- sosiale komponenter kan påvirke kriminell atferd i større grad.

I hans aller første verk, *Den kriminelle mann* (1876/1911) understreket han betydningen av rase for å forklare kriminalitet. Han nevnte at noen stammer i deler av India og Italia hadde høye kriminalitetsrater på grunn av "etniske årsaker" og tilskrev hyppigheten av drap i regioner som Calabria, Sicilia, og Sardinia til afrikanske og orientalske elementer (Gabbidon, 2012: 72). Disse holdningene, og hans bidrag til å definere kriminalitet basert på utseende. Dette fikk i høy grad påvirkningskraft i Amerika, og andre deler i Europa. Gjennom å sammenligne moralske verdier med fenotypiske egenskaper skulle han argumentere for kriminalitet.

For å forklare dette fenomenet bygde Lombroso sin forskning på konseptet om "rase". Han inndelte derfor mennesker i kategorier av "hvite" og "fargede", som ble brukt som en måte å skille mellom ulike raser. Lombroso hevdet at den høye forekomsten av kriminalitet i Sør-Italia kunne tilskrives mangelen på arisk blod. Han argumenterte for at den arabiske dominansen i Sicilia var en av faktorene som bidro til denne situasjonen. Videre fremmet han tanken om at mennesker av afrikansk opprinnelse eller arabisk bakgrunn var mer primitive, basert på deres fenotypiske egenskaper, og at de delte egenskaper som var nærmere relatert til aper. Dette rasistiske tankesettet ledet til fordomsfulle og generaliserende konklusjoner om bestemte etniske grupper, og det var en viktig del av Lombrosos kriminologiske teorier på den tiden (Pesarini, 2023.22:10:24:44).

I årene etter Lombrosos død ble italiensk kultur dominert av idealismen til Benedetto Croce og Giovanni Gentile, som trodde at vitenskapene, på et teoretisk nivå, var underlagt filosofi, den eneste disiplinen som hadde rett til å utarbeide generelle tolkninger av verden. Mens de ikke avviste hans bidrag til fornyelsen av rettssystemet, angrep disse to filosofene åpent Lombroso for hans grove materialisme og overdrevne generaliseringer, noe som gjorde ham til et symbol på den italienske tenkningens krise fra slutten av det nittende århundre som varte

til idealistenes gjenfødelse. Hans bortgang markerte slutten på en æra som virket stadig fjernere: en gigantisk, vedvarende sky falt over antropologen, og skjulte ham for blikket til høykulturen, som i tiår ikke klarte å etablere en dialog med den vitenskapelige tenkningen og anerkjenne dens etiske og politiske betydning, bortsett fra når den inntok et nasjonalistisk synspunkt og feiret italienske pionerer, enten de var virkelige eller oppdiktete (Montaldo, 2018).

I motsetning til dette var det fascistiske regimets holdning til Lombroso noe mer tvetydig, på grunn av diktaturets mangfoldige karakter og interne vridninger. Den rasistiske ytre høyre kunne ikke unngå å betrakte ham som en polemisk målskive, som jøde, sosialist og en av de første til å påpeke farene ved antisemittisme. Hans familie ble derfor forfulgt av regimet, først for å være antifascister, og senere for å være jøder (Montaldo, 2018). Likevel, ble verket til Lombroso en del av Mussolinis politiske agenda.

6 Analyse

I dette kapitlet vil jeg redegjøre for hvordan analysen skal anvendes. I den første delen av oppgaven vil jeg fokusere på innvandrings-motstand gjennom Giambattista Vico sine naturer, og hvordan mennesker prosesserer ukjente fenomen. Gjennom de tre naturene vil jeg forklare hvordan innvandringsmotstand kan bli forklart, fra en primitiv forståelse av omverden, til en heroisk romanisering av politiske aktører som fremmer nasjonalisme. Og deretter hvordan den menneskelige natur kan endre oppfatningen av innvandring basert på et moralsk grunnlag. Deretter vil jeg se på verum-factum prinsippet og italiensk identitet i et historisk perspektiv, med utgangspunktet i Fascismen og Lombroso. Til slutt vil jeg diskutere hvordan dette har påvirket dagens moderne sosiale dynamikker.

6.1 Innvandringsmotstand gjennom den moderne vitenskapen

Først, kommer oppgaven til å forklare hvordan og hvorfor den moderne vitenskapen passer seg til å forklare innvandrings-motstand. Til forskjell fra naturvitenskapen, er både migrasjon og nasjonalstaten et sosialt konstruert fenomen. I følge Vico kan man analysere dette på grunnlag av at det er menneskeskapt, og ikke et resultat av teologiske utforminger. Derfor har man de rette verktøyene til å kunne besvare problemstillingen gjennom en kvalitativ tilnærming. Hans fire prinsipper fra den teoretiske bakgrunnen vil analyseres med fenomenet.

Mennesker lager historie. Innvandringsmotstand kan ses på som et resultat av menneskelig handlinger og beslutninger. Politiske ledere, enkeltpersoner eller andre relevante aktører kan bidra til å forme holdningene til italienere gjennom politikk, sosiale bevegelser eller offentlige uttalelser. Blant annet kan man forstå Mussolini sin bevegelse som et holistisk konsept som beveger seg i flere dimensjoner. Med det menes at hans politikk fremmet ikke kun en ekskluderende nasjonalisme, men bidro til et samfunn med orden og reguleringer. I et samfunn hvor kaos og ustabilitet dominerer, vil borgere være mer akseptable til autoritære skikkelser. Det passer også inn i Vico sine historiske sykluser. Nasjonalstatens gjennomløper vil gjenta seg.

Historien om samfunnet. Vico er spesielt interessert i å se på historien om samfunnet som et objekt for forskning- derfor kommer oppgaven senere til å undersøke både hva innvandringsmotstand kan være en reaksjon på, men også hva forskning tilviser som indikatorer på samfunnsgrupper som er mer fiendtlige til migranter. Dette vil bli sett på i lys av manifeste til Mussolini, og hvordan Lombroso legitimerte rasisme i det italienske samfunnet.

Historie uten bevissthet. Har innvandringsmotstand vært et resultat av faktiske forhold som svekker den italienske økonomiske, sosiale og kulturelle delen av landet, eller er det en bevisst handling av enkelt aktører i det italienske landskapet. Salvini og Meloni i moderne tid ser på migrasjon som et av de mest truende momentene for italienere- har disse bekymringene en validitet som strekker seg forbi personlig interesser?

Vitenskapelig tilnærming, til slutt vil jeg diskutere punktene over gjennom de empiriske bidragene for å få en mer objektiv forståelse og identifisere mulige årsaker til hvorfor slike holdninger oppstår, men også konsekvenser av innvandring i Italia.

6.2 De tre natur

Samfunnsvitenskapen blir ofte kritisert av naturvitenskapen for å ikke kunne gi klare svar på samme måte. Likevel kan vi ikke overse den verdifulle innsikten som en samfunnsvitenskap tilnærming kan gi til forståelsen av sosiale dynamikker. Konseptet om historisk repetisjon synes å ha gyldighet i dagens samfunn. Det er en påminnelse om viktigheten av å lære av historien, både for å unngå gjentakelse av feil og for å trekke lærdom av tidligere tiders hendelser.

Milgrams ⁷(1963) berømte eksperiment demonstrerte hvordan mennesker kan følge autoritetens ordre, selv når de strider mot deres egne moralske prinsipper. Dette kaster lys over spørsmålet om hvordan nazismen kunne få fotfeste i Tyskland, og hvordan en hel nasjon kunne følge en leder som Hitler. Milgrams eksperiment viste at autoritet har en kraftig innvirkning på menneskelig atferd. Det er derfor viktig å forstå de sosiale, økonomiske og

⁷ *Milgram experiment*, hentet fra: <https://www.britannica.com/science/Milgram-experiment>

politiske omstendighetene som lå til grunn for oppblomstringen av fascismen. I en tid preget av økonomisk ustabilitet, sosial uro og politisk fragmentering, kunne en autoritær leder med en sterk retorisk appell som Mussolini, fremstille seg som en redning. Dette illustrerer hvordan historiske omstendigheter kan legge grunnlaget for fremveksten av autoritære regimer.

Før Mussolinis tid var Italia preget av økonomisk ustabilitet, politisk fragmentering og sosial uro. Dette kan tolkes som en nedgangsperiode i Vicos forstand, der samfunnet var preget av kaos og disharmoni. Disse forholdene skapte grobunn for fremveksten av autoritære ledere som lovet å gjenopprette orden og stabilitet. Mussolini utnyttet den sosiale uroen og misnøyen blant befolkningen til å etablere seg som en sterk leder. Han appellerte til nasjonalistiske og autoritære verdier, og presenterte seg selv som en redningsmann som kunne gjenopprette Italias ære og styrke. Dette kan sees som en oppgangsperiode der Mussolini og fascisme opplevde en viss støtte og popularitet blant deler av befolkningen. Til tross for den initiale oppgangen opplevde Mussolinis regime til slutt sitt fall. Dette kan tolkes som en gjentakelse av historiske mønstre der autoritære regimer ofte møter motstand og til slutt kollapser. Mussolinis regime kollapset blant annet som følge av militære nederlag under andre verdenskrig og økende motstand fra den italienske befolkningen.

6.3 Nasjonalstatens utforming gjennom det teologiske fundament

I dette delkapittelet vil jeg analysere individers felleskap og hvordan de tre naturene har påvirket den kognitive delen av menneskers evne til å prosessere kunnskap. Det fundamentale for å forstå migrasjons utfordringer er å danne et historisk mønster på hvordan nasjonalstaten har blitt formet og medlemmene i; uten den, ville ikke grenser eksistert, kultur, språk og nasjonshistorie ville vært fraværende.

Nasjonsbygging spiller en sentral rolle i forståelsen av innvandringsmotstand. Gjennom et territorielt felleskap, felles teologisk tro, delt historie og språk skapes et samfunn med en felles visjon. Sentralt i konstruksjonen av en forestilling om en felles nasjon, er evnen til å fremme en felles identitet basert på disse faktorene. Anderson (1983) publiserte i sin

forskning om fenomenet at individer i et samfunn med flere millioner mennesker identifiserer seg med hverandre. Siden landegrensene er sosialt konstruert, betyr det at forestillingen man har innad nasjonalstaten ikke eksisterer. Han argumenterer for at en nasjonalstat kun fungerer om man har en tilknytting og en nasjonalfølelse til hverandre gjennom sosiale, kulturelle og økonomiske verdier. Det er sentralt med et felles språk, kultur og sentrale institusjoner (Munro, 2023). Fenomenet viser til ideen om at medlemmer i en nasjon kommer aldri til å møte alle de andre medlemmene personlig, men likevel føler de en dyp tilhørighet til gruppen. Det resulterer til en følelse av likhet mellom borgere fra nord og sør, til vest og øst. Sentrale politikere kan benytte seg av dette sosiale fenomenet gjennom å forsterke sin egen politiske interesse. Italia har sentrale utfordringer knyttet til den felles forestillingen, det ser man gjennom regions baserte partier, men også splittelser i form av politisk uenighet og rasisme. Gjennom den guddommelig natur kan man se på hvordan biologiske og primitive instinkter fortsatt eksisterer og er en stor del av vårt *ingenium*. Gjennom hans beskrivelse av menneskers kunnskapsprosessering, kan man se hvordan følelser styrt av instinkter former vår dannelse av ukjente konsepter, så vel som hvordan ydmykelse og svekket nasjonalfølelse påvirker nasjonens selvfølelse. Maslows behovspyramide (1943) illustrerer hvordan fysiologiske behov og sosiale bånd er grunnleggende for vår eksistens. Dette understreker den sterke påvirkningen et slikt fellesskap kan ha, og hvorfor det kan oppstå usikkerhet og motstand mot ukjente kulturer og etnisiteter. I sitt verk argumenterte Vico for ideen om at ulike kulturer og folkeslag gjennomgår sykluser av vekst, utvikling og tilbakegang. Han hevdet også at ulike folkeslag hadde distinkte karaktertrekk og sosiale organisasjonsformer (Vico, 1993: 163). I tillegg binder historien menneskene i en nasjon sammen på unike måter.

Vico anser mennesket i den guddommelig natur som styrt av en teologisk kraft- ettersom menneskets råskap ikke kunne temmes av noe annet. Han ser på to forskjellige samfunn når han beskriver denne tilstanden, både gjennom ekteskap og gjennom religiøse frykter. Først kan vi se på ekteskap som et guddommelig institutt: I mange kulturer og religioner betraktes ekteskap som en guddommelig institusjon, grunnet troen på at ekteskap er en skapelse av Gud eller guddommelig krefter.

Katolisismen har spilt en avgjørende rolle i å samle Italia under et felles banner, med Mussolini og Paven som sentrale aktører som inngikk en avtale som førte til at Vatikanstaten anerkjente Italia som et land. Dette illustrerer den betydelige innflytelsen kirken har hatt i

Italia, og dens evne til å forme nasjonale institusjoner og politikk. Religion som bringer med seg en rik arv av tradisjoner og moralske retningslinjer. Dette er temaer som også er blitt fremmet av politiske ledere som Giorgia Meloni gjennom hennes valgkampanje, hvor hun har understreket verdien av monogami og tradisjonelle familieverdier, inkludert ekteskap mellom mann og kvinne. Dette kan bli brukt som et verktøy for å distansere seg fra andre teologiske retninger. På den annen side er tilstedeværelsen av en "symbolsk intern grense" konstruert gjennom italienske mediers fokus på sikkerhetsproblemet knyttet til migrasjonsfenomenet, gjennom den "forstørrede snapshoten" av kriminalnyhetsproblemene. Et forstørret snapshot er en fotografisk karikatur, en overdreven fremstilling, en endring i former og dimensjoner av en representasjon for å fremheve den og understreke en aspekt av den. Dette er hva som skjer med bildet av innvandring, mer spesifikt med sikkerhets- og kriminalitetsproblemene. Det er den mørke siden til stede i ethvert menneskelig fenomen, den er problematisk og knyttet til kriminalitetens språk, til følelser, til frykt for invasjon og for forringelse (Bruno, 2016:47).

Religiøs frykt kan være en viktig driver for motstand mot migranter med forskjellige bakgrunner. For eksempel viser tendensen til at den italienske staten er mer imøtekommende overfor innvandring fra kristne land som Ukraina, mens den er mindre åpen for migrasjon fra muslimske land. Dette kan delvis være et resultat av frykt for kulturelle endringer i samfunnet. I moderne tid kan man se hvordan 2001 forandret debatten fra lav-høy gir, som et resultat av den amerikanske kampen mot terror. Religion, ble et sentralt tema og man belyste terror gjennom Islam- noe som skapte frykt både i Amerika, men også i Europa. Undersøkelser gjort av IOD på den italienske befolkningen viser fortsatt at det er en frykt for økt terror hvis man åpner opp for innvandring fra ikke-europeiske land.

En sentral del av Vicos forståelse av nasjonalstaten og dens gjennomløp er dens forankring på et teologisk fundament. Disse verdiene, som springer ut av troen, kommer ikke alltid i takt med andre teologiske retninger, noe som kan føre til forskjellige synspunkter på verdier, for eksempel monogami. I tillegg kan det også oppstå konflikter om ressurser. Jo flere minoriteter som har egne særordninger og krav, jo lettere blir det for demagoger og populistere å påstå at de representerer flertallet eller den tause majoriteten – de som står igjen på perrongen når toget kjører, fordi det ikke er noe spesielt med dem (Thorsen, 2018:388). Det Thorsen problematiserer er at å innføre spesielle ordninger til minoritetsgrupper kan føre til økt motstand mot innvandring. Hendelsen i Roma 2014 som endte med at flere hundre maskerte

menn terroriserte asylmottak og flyktninger var et resultat av statens neglisjering av etniske italienere, argumenterte de for.

Dette skyldtes både at verdiene knyttet til denne religionen ikke harmoniserte med italienske verdier, men også en frykt for at katolisismen kunne bli truet, noe som igjen kunne true den kulturelle identiteten til italienerne. I en mer positiv forstand kan religiøse verdier også tolkes som en bro mellom ulike religioner og etnisiteter. Gjennom troen på nestekjærlighet, medmenneskelighet og fellesskap kan disse faktorene være med på å overvinne frykt og fordommer. Blant annet blir det lagt vekt på integrering som et verktøy for å binde sammen mennesker fra forskjellige kulturer som en løsning på å oppheve fordommer og stigmatiseringer rundt forskjellige grupper. Politiske aktører spiller en sentral rolle i hvordan forestilling blir fremstilt, dette vil bli analysert senere i oppgaven.

Gjennom Vicos analogi til møte med ukjente fenomener, beskriver han hvordan torden fikk mennesker til å gå inn i hulene sine, på grunnlag av at de reagerte på frykt. Som videre skapte et samfunn. I dette utdraget kan man analysere torden gjennom fremmedfrykt. Reaksjonen stammer altså fra de to måtene å opppta kunnskap. Gjennom det intellektet og viljen, som mennesket besitter. Men det blir også påvirket av autoritet. Ved å styrke negative narrative om migranter, kan menneskets vilje og ønske forsterke de allerede negative forestillingene og føre til en høyere grad av legitimitet for ekskluderende nasjonalisme. Man har også observert hvordan kristendommen har påvirket migrasjonen. Det har vært en økende tendens til å generelt akseptere å ta imot ukrainske flyktninger, delvis på grunn av den oppfatning av lettere integrerings prosessen. Dette skyldes delvis det felles teologiske fundamentet som deler mellom Italia og Ukraina. Vicos tilnærming til historien ville understreke betydningen av dette teologiske fellesskapet som et bindeledd mellom kulturer og samfunn.

Kristendommen har historisk fungert som en katalysator for fellesskap og forbindelse mellom ulike samfunn.

Likevel er det også en reell frykt for kulturelt tap som ligger i bakgrunnen. Jo mer homogent et samfunn er, jo lettere kan det være å opprettholde sin kulturelle identitet. Denne frykten for tap av multikulturalisme reflekterer bekymringer blant enkelte om endringer i samfunnet som følge av økt innvandring og diversitet. Gjennom Vicos linse kan vi forstå denne dynamikken som en konflikt mellom ønske om fellesskap og kulturell sammenheng på den ene siden, og

frykten for endring og tap av kulturell identitet på den andre.

6.4 Heroisk natur

Vico var opptatt av helter som en del av hvordan vårt samfunn har blitt formet, helte fortellinger er en sentral del av samfunnets utvikling- befolknings forestilling av historie er preget av en illustrasjon om overnaturlige fenomener som har påvirket både den nasjonale selvfølelsen og identiteten. Vico fokuserer sine fortellinger på kamp og overlevelse.

Innvandringsmotstand kan ses på som en reaksjon på oppfattende trusler mot samfunnets eksistens og velvære. Mennesker kan oppfatte innvandring som en trussel mot arbeid, kultur og sikkerhet, og derfor reagere med motstand som en form for kamp for å beskytte det de anser som deres. Under opprøret i Roma i 2014 som førte til angrep mot flyktninger og asylmottak, argumenterte de for at de ikke var rasister, men at staten ikke klarte å håndtere migrasjonstrykket som gikk utover etniske italienerere. Det samme gjorde Traini, det var ikke hans feil at alle mørke er narkotika selgere. De siste årene har man sett hvordan visse miljøer glorifiserer «nasjonal renhet», og får dem så kan slike ekstrem handlinger blitt sett på som en akt av forvaring.

I den heroiske natur blir ofte handlinger utført av heroiske figurer og mytiske helter dyrket som symboler på samfunnets styrke og kultur. Dette gir også en gylden mulighet for populistiske og anti-innvandrings partier til å fremstå som helter for deres velgere. Mussolini er blant de skikkelsene som har blitt romantisert- først må man forstå hvilke situasjoner landet var i. Slutten av 18- og starten av 1900-tallet var preget av ydmykelse og rasisme mot italienerere, både av italienerere og av andre. Den mislykkede erobringen av Etiopia og et nedverdiggende syn på katolisismen, og italienerere generelt.. Blant annet var det en artikkel i The New York Times om hvordan «italienerere ble hvite». På 1900-tallet hadde nord-italienerere lenge hevdet at sør-italienerere (spesielt sicilianere) var et ukultivert og rasemessig mindreverdige folk, de var mer afrikanske enn europeiske (Staples, 2019).

I løpet av denne perioden, var det fra vestens perspektiv et syn på at den «hvite mann» skulle modernisere den sørlige kloden, de hvite besittet egenskaper som gjorde at de ansa en selv som mer verdt. Denne holdningen erfarte italienerere blant annet over Atlanteren, de ble ikke sett på som fullt ariske- de var nødt til å ta jobber sammen med afro-amerikanere som

opplevde massiv rasisme. Og i et samfunn med mye rasisme, påvirket dette den nasjonalfølelsen. Italienske innvandrere i Amerika møtte betydelig motstand og diskriminering under anti-italienske kampanjer. Disse kampanjene var ofte preget av stereotypier, fordommer og vold mot italienske innvandrere, og hadde flere negative konsekvenser for samfunnet.

Mange italienske innvandrere ble stigmatisert som kriminelle, uærlige eller upålitelige på grunn av negative stereotypier som ble spredt av media og politiske aktører. Den italienske kulturen og språket ble også ofte latterliggjort eller sett ned på av den innfødte befolkningen. Som et resultat opplevde mange italienske innvandrere diskriminering på arbeidsplassen, i skoler og i samfunnet generelt. I tillegg til sosial og økonomisk diskriminering, ble italienske innvandrere også offer for voldelige angrep og rasistiske overgrep. Mange italienere ble trakassert, angrepet eller drept av rasistiske grupper som følte seg truet av deres tilstedeværelse. Eksempler på slike angrep inkluderer lynsjingene av italienske innvandrere i New Orleans i 1891 og massakren i Rock Springs, Wyoming i 1885. I møte med denne anti-italienske holdningen i Amerika, svarte mange italienske innvandrere med motstand og organisering. De dannet støttegrupper, fagforeninger og sosiale organisasjoner for å beskytte sine rettigheter og støtte hverandre i møte med diskriminering. Italienske samfunn og nabolag ble ofte sentre for motstand og kulturell bevaring i møte med anti-italiensk hat.

Mussolini kom med en løsning: Italienerne skulle vende tilbake til sitt hjemland og sammen stryke identiteten. Mens tidligere politikere hadde søkt å løse problemer som overbefolkning i store byer og arbeidsledighet ved å oppfordre til emigrasjon, vendte Mussolini denne tankegangen på hodet. Han oppmuntret til det motsatte – å styrke nasjonen ved å samle italienerne og mobilisere dem for å bygge opp Italia som en sterk militær kraft. Disse hendelsene illustrerer hvordan italienerne historisk har løst konflikter og utfordringer ved å samle seg i fagforeninger og vise solidaritet. Det er ikke uvanlig å finne et distrikt i mange land som er kjent som "Little Italy", noe som vitner om den italienske diasporaens innflytelse og evne til å holde på sin kulturelle identitet selv langt fra hjemlandet.

Mussolini kan oppfattes gjennom den heroiske naturen ved å betrakte ham som en figur som forsøkte å mane frem en følelse av nasjonal styrke, enhet og heroisme blant den italienske befolkningen. Ifølge Vicos konsept om den heroiske naturen av samfunnet, gjennomgår

samfunn sykliske mønstre av vekst, orden, forfall og gjenfødelse. I perioder med nasjonal krise eller nød, kan samfunnet ty til heroiske handlinger for å gjenopprette orden og styrke nasjonal enhet.

Mussolini utnyttet denne ideen ved å fremme seg selv som en heroisk leder som ville gjenopplive Italias tidligere storhet. Gjennom retorikk, symbolske handlinger og politiske tiltak forsøkte han å mane frem en følelse av nasjonal stolthet og enhet blant folket. Hans politiske prosjekt inkluderte et forsøk på å gjenreise Romerrikets ære og skape en moderne versjon av det romerske imperiet. Mussolinis propaganda og fremstilling av seg selv som en heroisk leder som skulle føre Italia til nye høyder, er et eksempel på hvordan han kan oppfattes gjennom den heroiske naturen. Selv om hans handlinger og politikk kan være kontroversielle eller kritisert i ettertid, er det mulig å tolke ham som en figur som forsøkte å handle i tråd med den heroiske ånden som Vico beskriver. Denne tolkningen understreker den symbolske betydningen av Mussolinis regime og hans forsøk på å skape en nasjonal fortelling om styrke, enhet og heroisme.

I dag, gjennom politikere som Meloni, ser vi en lignende retorikk som appellerer til ideen om nasjonal styrke og enhet gjennom restriktive innvandringspolitikk. Melonis løfter om å "gjøre det tøffere for migranter" kan tolkes av velgere som heroiske handlinger som beskytter nasjonens interesser og kulturelle identitet. Partiet hennes er også første linje i nasjonalsangen, som kan oppfattes som et verdigrunnlag som er verdt å kjempe for, gjennom å begrense trusselen mot den italienske identiteten. Heltehistorier formes ofte som en kamp mellom det gode og det onde, hvilken side som representerer det gode, avhenger av betrakterens synspunkt

Kulturelt sett kan innvandring oppfattes som en trussel mot nasjonal identitet, da et heterogent kulturelt miljø kan svekke den primære kulturen. Derfor kan Melonis restriktive politikk ses som et forsøk på å bevare en sterk og homogen nasjonal identitet. På den andre siden kjemper humanitære organisasjoner, som NGO for en mer humanitær politikk som skal gjøre redninger mer effektivt. Dette vil bli nærmere forklart i neste avsnitt.

6.5 Den menneskelig natur

Vico hevder at mennesker har visse biologiske instinkter og drivkrefter som påvirker deres handlinger og oppfatninger. Innvandringsmotstand kan delvis være et resultat av disse instinktene. Som forklart gjennom den guddommelig natur, kan frykt for det ukjente eller et ønske om å beskytte ens gruppe innenfor et territorium. Dette kan speiles gjennom Italias rolle i Middelhavet. Gjennom å beskytte grenser, beskytter man også menneskene innenfor disse grensene, samt den sosiale orden. Samtidig handler denne naturen mer om moral og etikk, og kan derfor påvirke oppfatninger i en mer positiv retning. Som hans analyse av nasjonens gjennomløp går det gjennom stadier og repeteres. Innvandringsmotstand i dette stadiet kan forankres i spørsmål rundt det etiske, til forskjell fra den heroiske natur. Spesielt om nasjonen gjennomløper en oppgang, både økonomisk og sosialt. Hvor menneske kan ha mer tid til å reflektere rundt selvet prosessen rundt flyktnings ståsted. Mange kommer fra krig og fattigdom, og opplevd en lidelser og tap på sin vei. Det krever en del kompetanse fra mottakerland for å bearbeide disse menneskenes følelser. Man kan reflektere over hvordan disse traumene kan føre til en bekostning for staten gjennom sosiale aspekt. Ved å bidra til integrering, av en kulturell forståelse kan det resultere til at holdninger blir mer positive. Dette for flyktninger, gjennom å betale skatt for eksempel. Forskning tilviser også at velferdssystemet er en årsak til hvordan migranter blir oppfattet. Hvis staten har et sterkt velferdssystem er holdningene til migrasjon mer akseptable, mens hvis det er sårbart fører det til økt motstand (Brochmann & Grødem,2017). I tillegg kan denne naturen påvirke hvordan borgere av samfunnet ser på flyktninger. Gjennom å forstå hvilke forutsetninger flyktninger og migranter kommer med, hva slags bakgrunn de flykter fra.

Vico argumenterer for at mennesker har en iboende evne til å forstå og sympatisere med hverandre gjennom moralske prinsipper og sosiale normer. Han legger vekt på betydningen av fellesmoral og gjensidig respekt for å opprettholde harmoniske samfunn. Gjennom moralitet kan mennesker utvikle en dypere forståelse for de felles verdiene som forener oss, uavhengig av nasjonalitet eller bakgrunn. Dette kan føre til en mer inkluderende og empatisk holdning til innvandrere, da man erkjenner deres menneskelige verdighet og rettigheter. Ved å appellere til moralitet og etiske prinsipper kan man fremme en bevissthet om viktigheten av å behandle andre med verdighet og respekt, uavhengig av deres opprinnelse.

For eksempel, det at flere tusen båtflyktninger som har mistet livet på veien til Europa. Kan ses i lys av hvordan Italia er bygget opp av den katolske tro, i tillegg til den menneskelige moralen føre til en større forståelse ved det humanitære aspektet. Italia, på lik linje med andre europeiske land, har selv vært med på kolonisering- som kan føre til et større moralsk ansvar ved å rette opp i historiske rettigheter. Videre kan Vicos perspektiv på menneskelig natur bidra til å bryte ned stereotypier og fordommer gjennom en dypere forståelse av menneskets universelle behov og ønsker. Ved å understreke den moralske forpliktelsen til å handle rettferdig og med medfølelse, kan man motvirke negative holdninger og misforståelser som bidrar til innvandringsmotstand.

Samlet sett kan et perspektiv representere et syn på menneskelig natur som fundamentalt moralsk og sosialt bidra til å fremme en mer åpen og inkluderende tilnærming til innvandring, ved å appellere til fellesmoral og gjensidig respekt for menneskelig verdighet. Dette kan bidra til å bryte ned barrierer til innvandringsmotstand og fremme et mer harmonisk og solidarisk samfunn.

På den andre siden, kan man se på det som; Mennesker har en iboende tendens til å føle tilknytning til sin egen gruppe og til å beskytte sine egne interesser. Dette fenomenet, kjent gruppetilhørighet, kan føre til mistillit eller fiendtlighet overfor andre grupper, spesielt når det oppfattes at disse gruppene konkurrerer om begrensede ressurser som jobber, boliger eller offentlige tjenester.

Mussolinis anti-innvandringspolitikk kan derfor tolkes som et forsøk på å utnytte disse naturlige menneskelige instinktene for å konsolidere makten og opprettholde støtte fra den innfødte italienske befolkningen. Ved å fremme et narrativ om "oss mot dem" og fremmede som truer den italienske nasjonens velstand og identitet, kunne Mussolini mobilisere støtte blant velgerne og styrke sin egen politiske posisjon. Samtidig kan anti-innvandringspolitikken også ses i lys av sosiale hierarkier og hierarkiske strukturer som er iboende i menneskelige samfunn. Ved å fremme en politikk som begrenset tilgangen til ressurser for innvandrere eller minoritetsgrupper, kunne Mussolini styrke den sosiale statusen til den innfødte italienske befolkningen og opprettholde eksisterende maktforhold.

På denne måten kan anti-innvandringspolitikken til Mussolini forstås som et uttrykk for både naturlige menneskelige instinkter knyttet til gruppetilhørighet og sosiale mekanismer for å opprettholde sosial orden og hierarki.

6.6 Internasjonal erobring & fall

Fokuset fra Mussolini var at italienerne var et spesielt folkeslag, med bidrag til både den kulturelle verden og basert på fysiske trekk. I starten av 1800- og til 1900-tallet var paradigme i vesten at europeer var av den mer «intellektuelle art», og de hadde sin rett til å kolonisere og modernisere det afrikanske kontinent. Mussolinis erobring av Eritrea kan ses gjennom Vicos forståelse av den guddommelige tilstanden til nasjonalstaten. Mussolini, som en autoritær leder utnyttet den guddommelige tilstanden til nasjonalstaten til å fremme sitt imperiale prosjekt. Han appellerte til den italienske nasjonale stoltheten og historiske arv for å rettferdiggjøre erobringen av Etiopia som en gjenopprustning av Romerrikets storhet.

Før Mussolini grep makten, og under Lombrosos tid, gjennomgikk Italia en intern moderniseringsperiode hvor man forsøkte å løfte italienerne opp fra en status som ble ansett som mindre sivilisert. Samtidig pågikk det en debatt om den ariske tilhørigheten og den italienske nasjonale identiteten. Til tross for at Italia befant seg i Europa, ble nasjonen ikke fullt ut ansett som "rent arisk"(Pescari, 2023: 26:00-27:00). Dette utfordret den italienske nasjonale identitetsfølelsen, og Mussolini søkte å gjenopprette denne selvtiliten og forsterke den ariske tilhørigheten.

Erobringen av Eritrea ble presentert for det italienske folket som en triumf og en kilde til en nasjonal stolthet. Mussolini og regime fremmet narrativer om Italias imperialistiske storhetstid og forsøkte å vekke en nasjonalisme og patriotisme blant befolkningen. For mange italienerne representerte erobringene som et symbol på Italias gjenoppstandelse som en stor nasjon og en påminnelse om landets historiske betydning. Erobringen ble sett på som et steg videre mot å gjenopprette Italias storhetstid. Denne fasen ble presentert som en måte å gjenopplive den heroiske naturen. Der de skulle igjen ble en mektig og respektert nasjon. Som Vico og Anderson beskriver er det en nødvendighet med en kollektiv bevissthet. Den bevisstheten som fasismen plantet baserte seg på en høy grad av ekskluderende nasjonalisme som påvirket befolkningens perspektiv på minoritetens grupper og andre etniske grupper. Gjennom "rase manifestet" til Mussolini og andre former av ekskluderende nasjonalisme ble

bevisstheten om rase formet ved å fremme ideen om en italiensk overlegen rase, og undertrykte andre. Gjennom dette manifeste og de politiske utspillene skapte det en atmosfære av rasemessige hierarki og fremmedfrykt, der visse grupper ble sett ned på som mindreverdige eller truende for den italienske nasjonen. Denne formen for nasjonalisme fremmet også en økende bevissthet om rase, der italienere ble oppmuntret til å identifisere seg med en felles italiensk rase og kultur, samtidig avvise andre raser eller etniske grupper som ikke passet inn i dette bilde. Dette førte til økt polarisering og konflikt mellom ulike grupper i samfunnet.

For mange italienere representerte erobringene et symbol på Italias gjenoppstandelse som en stor nasjon og en påminnelse om landets historiske betydning. Erobringen ble sett på som et skritt videre mot å gjenopprette Italias storhetstid, og denne fasen ble presentert som en måte å gjenopplive den heroiske naturen på, der nasjonen skulle igjen bli mektig og respektert. Imidlertid, i Vicos teoretiske perspektiv, er det nødvendig å betrakte slike handlinger i lys av en kollektiv bevissthet. Mussolinis regime var preget av en høy grad av ekskluderende nasjonalisme, som påvirket befolkningens perspektiv på minoritetsgrupper og andre etniske grupper. Gjennom manifestet om rase og andre former for ekskluderende nasjonalisme ble bevisstheten om rase formet ved å fremme ideen om en italiensk overlegen rase, samtidig som andre raser ble undertrykt. Mussolini innførte "italianisering", som hadde som mål å fremme nasjonalistisk og etnisk renhet i Italia ved å fremme italiensk overlegenhet over andre etniske grupper. Dette programmet inkluderte tiltak som språklig assimilasjon, pålegg av italiensk kultur og undertrykkelse av minoritetsspråk og kulturelle uttrykk. Italia som var splittet i regioner, hadde forskjellige dialekter. Blant annet katalansk på Sardinia. Gjennom å forene Italia gjennom et felles språk, kan man etablere en sterke nasjonal tilhørighet. I tillegg til at Mussolini ofte holdt appellere med sitater på latin, som en påminnelse på Italias storhetstid. Dette forsøket på å forme en nasjonal identitet gjennom tvang og undertrykkelse kan tolkes som et forsøk på å gjenopplive den heroiske natur av den italienske nasjonen, der en enhetlig og homogen kultur og etnisk identitet ble sett på som avgjørende for nasjonal styrke og storhet. Men, ifølge Vico, vil nasjoner som baserer sin identitet på ekskludering og undertrykkelse av andre grupper til slutt oppleve nedgang og forfall. Slike handlinger skaper indre spenninger og motstand, som kan føre til sosial uro og destabilisering på lang sikt.

Mussolinis død markerer ikke bare slutten på en epoke, men er også et tema som kan analyseres gjennom Vicos teoretiske rammeverk. Hans bortgang markerer avslutningen på en periode preget av nasjonal oppgang og styrke, der han ble ansett som en heroisk leder som skulle gjenopplive Italias tidligere storhet. Til tross for at hans ideologi ikke nødvendigvis var en enhetlig enighet blant befolkningen, lyktes han i å samle tilstrekkelig støtte til å kontrollere nasjonen.

6.7 Verum-factum

Migrasjons politikk er svært selektivt og restriktiv, samtidig som de som regel rammer de aller minst ressurssterke fra det globale sør som ønsker et bedre liv. Likevel er det ikke alltid en overenskomst mellom politiske vedtak og interessene til det globale samfunnet. Noen nasjoner er helt avhengig av en eller annen form av innvandring, av økonomiske- og sosiale årsaker. Migrasjon kontroll anses som å være den siste sikkerhetsventilen til nasjonalstaten, en slags mulighet til å ta tilbake sin egen suverenitet på. Dette har blitt belyst gjennom overgangen fra migrasjon gikk på lavt-gir til høy gir de siste tjue årene, spesielt etter 2001. Det er noe av det mest diskuterte i de amerikanske statene, og debatten har preget det europeiske landskapet vel så mye. Hvis man ser på de retoriske virkemidlene rundt migrasjon og tiltak som skal iverksettes, trenger man ikke å gå lenger til valgkampen til Donald Trump og hans plan om å lage gjerder og vegger for å hindre ulovlig migrasjon- 2.6 milliarder dollar går til å hindre ulovlig migrasjon, samtidig som de skulle bygge en: vakker stor vegg. Massey & Riosmena (2010) hevder at Mexico-USA grensen er den mest militære fronten mellom to fredelige nasjoner i verden. Ettersom vesten ofte gjenspeiles av amerikanske utenrikspolitikk, ser man det også på andre siden av Atlanteren finner man også grense-, politiske og sosiale tiltak som gjør det vanskelig for migranter å komme inn i landet, men også bli en del av landet. «Strengere regler forsaker en større risk for mennesker å bryte loven» (Ambrosini, 2018: kap. 1).

Man må skille mellom det idealtypiske forløp og den faktiske historie, mellom idè og virkelighet (Vico, 1996:13) Hvert eneste år, nesten hver eneste måned kan man lese om migranter som ønsker å komme seg inn til “fortress Euorpe”, en strekning fra Nord-Afrika til Sør-Europa som er en av de aller farligste migrant-strekningene i verden. Uheldigvis, ender

de fleste historiene med tragedier. Sommer 2023 forsvant en båt med over 500 mennesker, barn, menn og kvinner blant de som reiste. Den tunisiske utenriksministeren er redd for at det er veldig mange mørketall på forsvinninger i Middelhavet. Likevel, fortsetter mennesker å ta denne risken. Vico sitt prinsipp om at virkeligheten ligger mellom sannheten og fantasi kan delvis forklare hvorfor så mange migranter tar en risk som innenriksministeren i Italia mener er uansvarlig og farlig. Migrasjon er en forestilling om et bedre liv, som ikke kan fjernes fra folk. Og det er ikke første gang man ser en fremstilling om migrasjon som nøkkelen til et bedre liv. Amerika på 1800-tallet var et godt eksempel på hvordan Europa under nedgangstider valgte å reise til USA for å bedre livet sitt- gjennom kampanjer om den amerikanske drømmen.

Melonis regjering ble kraftig kritisert for implementeringen som resulterte i forsinkelser og i noen tilfeller tragiske utfall for flyktninger i Middelhavet. Den grunnleggende intensjonen bak denne lovgivningen var å avskrekke flyktninger fra å ta risikoen med å reise, samtidig som den var ment å bekjempe den uregulerte innvandringen til landet. Humanitære organisasjoner har sterkt motsatt seg dette, og har påpekt at politikken har ført til økte farer og lidelser for dem som allerede befinner seg i en sårbar situasjon.

Utfordringen ligger i Italias manglene støtte fra EU. Mens Søreuropeiske land står overfor store utfordringer med migrasjonstrykket, føler de seg overlatt til seg selv uten tilstrekkelig støtte fra unionen. Dette er særlig tydelig når man ser på hvordan land i Nord-Europa begrenser sin mottakelse av flyktninger, og dermed legger et større ansvar på landene ved Europas yttergrenser. Spørsmålet som reises er hvorfor Søreuropeiske land, skal bære byrden alene med å håndtere strømmen av flyktninger når hele Europa står overfor denne utfordringen. Denne gjennomføringen og de tragiske konsekvensene blir sett på som nødvendig av et passivt EU som mangler en enhetlig og solidarisk tilnærming til migrasjonsproblemet.

Dette kan både ses på en måte å en strengere innvandringspolitikk, eller belyse hvordan forestillingen om innvandring og integreringsprosesser ikke aksepteres i sin egen «bakgård»⁸.

⁸ "Not In My Backyard" refererer til en holdning hvor en person eller gruppe er for en bestemt ting eller praksis, men ikke ønsker det i deres egen nærmiljø eller område

I konteksten av innvandring i Europa betyr dette at noen land eller regioner kan være positive til ideen om innvandring generelt, men motsetter seg å ta imot innvandrere i sine egne samfunn eller områder.

Dette fenomenet kan oppstå av flere grunner. Noen kan være bekymret for økonomiske eller sosiale utfordringer knyttet til integrering av innvandrere i sine lokalsamfunn. Andre kan ha kulturelle eller identitets-messige bekymringer, og frykter at innvandring kan true deres tradisjonelle levesett eller nasjonal identitet. Europa som helhet kan ønske innvandring velkommen av ulike årsaker, for eksempel for å takle demografiske utfordringer som aldrende befolkning og arbeidskraftmangel, samt å tilføre kulturell berikelse og økonomisk vekst. Imidlertid kan dette synet være ulikt på tvers av forskjellige land og regioner, og noen steder kan være mer motvillige til å akseptere innvandrere på grunn av lokale forhold eller holdninger. Denne forskjellen i holdninger kan skape spenninger og utfordringer for EU, spesielt når det gjelder utformingen av felles innvandringspolitikk og fordeling av innvandrere mellom medlemslandene. Det kan også føre til politisk polarisering og debatt om spørsmål knyttet til innvandring, både på nasjonalt og europeisk nivå.

Det illustreres også gjennom nyere migrasjonspakker, som innebærer å sende flyktninger til andre utviklingsland. Italia har for eksempel inngått en avtale med Albania, mens England har etablert en avtale med Rwanda. Gjennom Vicos teori om menneskets natur kan man argumentere for at rasjonaliteten bak disse handlingene kan bli sterkt kritisert, både av moralske og ansvarsfraskrivelsesgrunner. På den ene siden kan det hevdes at disse avtalene er et uttrykk for en manglende moralitet, da de involverer overføringen av flyktninger til land som kanskje ikke har de nødvendige ressursene eller infrastrukturen til å ta imot dem på en verdig måte. Dette kan sees som en form for kynisk realisme, der kortsiktige politiske mål prioriteres over hensynet til menneskelig verdighet og rettferdighet.

Samtidig kan man se på disse avtalene som en form for ansvarsfraskrivelse fra de rikeste landene i Europa. Ved å «outsource» behandlingen av flyktninger til andre land, unngår disse landene å ta på seg det fulle ansvaret for å håndtere flyktningkrisen på en rettferdig og human måte. Dette kan tolkes som et forsøk på å skyve problemet over på andre, i stedet for å adressere det på en konstruktiv og solidarisk måte.

På en annen side kan det hevdes at disse avtalene bidrar til å sikre en homogen kultur og opprettholde sosial stabilitet i vertsnasjonene. Ved å begrense antallet innvandrere som kommer inn i landet, kan man unngå potensielle konflikter og utfordringer knyttet til kulturell mangfoldighet og integrering. Dette kan sees som et forsøk på å opprettholde nasjonal identitet og samfunnsmessig sammenheng i møte med økende globalisering og migrasjon.

Den politiske debatten om innvandringspolitikk har økt i omfang og intensitet de siste årene i nesten alle vestlige nasjoner. På den ene siden blir innvandring av mange sett på som en økonomisk og kulturell livline som kan forsyne bedrifter med dyktige arbeidere, avlaste presset på skattefinansierte pensjonssystemer truet av den lokale befolkningens aldring, og injisere nytt kunstnerisk og intellektuelt liv i nasjonen. På den annen side er det bekymringer for at innvandrere kan ta jobber fra lokale arbeidere, trekke mer fra regjeringen i form av sosiale tjenester enn de gir tilbake i skatter. Eller skape etniske enklaver som fragmenterer nasjonen, undergraver den tradisjonelle kulturen og fører til kriminalitet og andre sosiale problemer.

I undersøkelsen tilknyttet til italieneres holdninger til innvandring, viste det seg å være flere feilmarginer på, både på hvor mange prosent som befant seg i landet (av ikke-europeisk bakgrunn). I tillegg til en svært negativ holdning til innvandrere (Faures, Holloway & Kumar, 2023). Man har antatt at grunnlaget for mye av motstanden baserer seg på konkurranse i arbeidsmarkedet blant lavt kvalifiserte arbeidere (mindre utdanning). På grunn lag av at innfødte ikke klarer å konkurrere med den utenlandske arbeidskraften som befinner seg i landet. Hiscox og Hainmuller (2010) argumenterer for at det er en høyere aksept til innvandring basert på grad av utdanningsnivå, som kan være et resultat av mindre konkurranse i arbeidsmarkedet. Men denne fremstillingen passer ikke godt med den økende mengden bevis, tilgjengelig fra ulike studier av europeiske og amerikanske arbeidsmarkeder, som viser at effektene av innvandringsstrømmer på inntekt, sysselsetting og arbeidsledighet faktisk ser ut til å være ganske små. Innvandring er et spørsmål som reiser grunnleggende spørsmål om verdier og identiteter blant enkeltpersoner; debatten om innvandring formes mindre av arbeidsmarkedskonkurranse enn av kulturell konflikt, og skillet mellom mer og mindre utdannede innfødte er primært en kulturell eller ideologisk distinksjon (Hiscox & Hainmuller,2010).

Flyktninger kommer basert på en forestilling om et bedre liv, og ofte lever ikke virkeligheten opp til fantasiens bilde; Et eksempel på dette blir presentert av Dr. Pesarini. En ung kvinne fra Eritrea som hadde sett italienske kvinner ankomme Eritrea i fine klær, og fantasert om de vakre omgivelsene som fant sted over Middelhavet, samtidig som de allerede hadde blitt «italianisert» med språk og kultur. De hadde lært om romersk historie og kultur, hennes forventinger var høye. Dette har man også sett gjennom flere perioder hvor migrasjon går på høy gir. Blant annet gjennom markedsføringen av den “amerikanske drømmen” hvor europere trodde de skulle besitte land, jobb og et bedre liv. Tilbake til den Eritreiske jenten, så var hennes første møte med Italia, i Napoli (Pesarini, 2023. 39:00-41:00). Hun ble møtt av ekstrem fattigdom, søppel i gatene og en generell lav levestandard (ibid.). Disse forestillingene om at flyktninger kommer på bakgrunn av forkunnskaper er ikke en selvfølge- flere av bakmennene som smugler migranter over havgrenser, selger andre fortellinger om hva slags samfunn de skal til. Ofte er migrantene et mellomledd som blir dratt mellom to kanter.

Argumentene til anti-innvandrings partier er ofte at det blir konkurranse i arbeidsmarkedet og en sterk økonomisk belastning for velferdsstaten, samt den kulturelle dimensjon. Ved å sette søkelys på fremstilling rundt arbeidsinnvandring kan man redegjøre hvor hvilken grad det påvirker folket og nasjonalstaten. Under opprøret i Roma i 2014, hvor flere flyktninger ble skadet, samt asylmottak, argumenterte de etniske italienerne at de ikke var rasister, men at staten ikke kunne ta inn flere migranter hvis de ikke hadde kapasitet til det. Det vil med andre ord, føre til en økonomisk konkurranse om velferdsordninger, jobber og bekymring rundt økonomisk belastninger. Miller (2023) har i sin bok skrevet om hvordan migrasjon har vært en sentral del av menneskers historie siden man tok sitt første steg på jorda. Det er en så iboende og naturlig kraft i menneskets biologi. Likevel, har det alltid vært en konfliktlinje mellom migranter og de innfødte. Han argumenterer for at migrasjon, i moderne tid, kan skape økt konkurranse i arbeidsmarkedet og i ressurser. I tillegg til at migrasjon kan føre til en spenning mellom lokalbefolkning og migranter gjennom kultur og religion (Miller, 2023: kap. 1). Og til slutt føre til en økt politisk polarisering på hvordan man skal løse migrasjon på et politisk nivå.

Meredith Watts (1996) rapporterte også lignende resultater fra hennes forskning om politisk fremmedfrykt i Tyskland, funnene hennes om oppfatninger om økonomisk trussel var sentralt

for å påvirke holdningene til tysk ungdom (Husfeldt, 2004). Likevel, er arbeidsinnvandring en sentral del av vestens økonomiske utgangspunkt. En av de første teoriene som tar opp migrasjon fra det globale sør til nord, ble brukt for å forklare migrasjon gjennom et økonomisk perspektiv var Micahel J. Piore, «*Birds of Passage*». Det som skulle være en bilateral avtale som skulle gagne både mottaker- og giverland, utviklet seg fort til en kompleks problemstilling. Piore (1979) forklarte i sitt teoretiske rammeverk hvordan det globale nord trengte billig arbeidskraft når økonomien var synkende, mens det globale sør trengte nye ferdigheter de kunne ta med tilbake til sitt hjemland. Vesten har og er fortsatt fundamentalt avhengig av arbeidskraft fra det globale sør. I løpet av 1975 hadde hele Vest Europa totalt 10 prosent som var utenlandske arbeidere. Migranter skulle ta arbeid de innfødte ikke ønsket, og gjennom dette skulle industrielle land dekke arbeidsmangelen, etter prosjektet var ferdig skulle migrantene dra tilbake til sitt hjemland. Utfordringen oppstår når prosjektene tok lengre tid enn forventet, og migrantene ønsket å bringe familien til mottakerlandet. Giverlandet erfarte at arbeiderne ikke anvendte de nye ferdighetene de hadde tilegnet seg, men brukte kapitalen de hadde tjent på eiendom. Det politiske bilde fra 1975 og utover var preget av misnøye i arbeidsmarkedet. Etter hvert som arbeiderne fikk familien sin over og ble mer etablert i samfunnet, vil de ha de samme rettighetene og forholdene som de innfødte (Piore, 1979). Dette resulterte i en sterk polarisert debatt knyttet til arbeidsinnvandring.

Vicos prinsipp innebærer at konkurranse på arbeidsmarkedet mellom italienere og migranter ikke bare er et produkt av objektive økonomiske forhold, men også av sosiale konstruksjoner og kulturelle forestillinger. Det handler ikke bare om faktisk konkurranse om jobber og ressurser, men også om hvordan denne konkurransen blir tolket og forstått av samfunnet.

For eksempel kan mediebeskrivelser av migranter som "jobbtyver" eller som en trussel mot italienske arbeidsplasser bidra til å forme folks oppfatninger og handlinger. Dette kan føre til at italienere og migranter opplever økt spenning og konkurranse på arbeidsmarkedet, selv om det kanskje ikke er en objektiv mangel på jobber. Vicos perspektiv oppfordrer oss til å se på hvordan samfunnets forestillinger om konkurranse på arbeidsmarkedet blir til virkelighet gjennom sosiale praksiser og institusjoner. Det understreker viktigheten av å analysere ikke bare de faktiske forholdene, men også hvordan våre forestillinger og tolkninger former våre handlinger og samfunnsstrukturer. Derfor kan vi gjennom Vicos prinsipp se hvordan

konkurransen på arbeidsmarkedet mellom italienere og migranter ikke bare er en objektiv realitet, men også et resultat av hvordan vi forstår og konstruerer denne virkeligheten

Har de italienske borgerne rett i sin påstand om at migrasjon gjør at ressursene i velferdssystemet blir truet, samtidig som jobbmarkedet øker konkurransen? Det er to måter å konseptualisere dette på, mikro og makro.

Pior (1979) så på hvordan borgerne i England ikke lenger klarte å konkurrere på lik linje med utenlandske arbeidere siden de var ansett som en billig arbeidskraft- i tillegg ønsket ikke de innfødte å jobbe under slike forhold. Så man kan argumentere for at på et individ nivå, og noen grupper i samfunnet, spesielt de uten spesielle ferdigheter eller utdanning- kan føle en reell trussel mot arbeidsinnvandring. I hans verk, ble det en konflikt mellom de innfødte og de utenlandske arbeiderne basert på konkurranse i arbeidsmarkedet, og det var ofte de jobbene som ikke trengte spesielle ferdigheter.

Vico mente spesielt at Italianere hadde bidratt til store kulturelle fremskritt, som ga da dem en spesiell betydning i historien. En av de fremste argumentene til de høyreorienterte aktørene er at innvandring ofte truer den sosiale orden og stabiliteten i landet. Kriminaliteten øker, økonomisk belastninger og et presset arbeidsmarkedet. Disse narrative er med på å forsterke negative forestillinger og stereotyper om innvandring. Blant annet gjennom Lombroso sin forskning, fikk man legitimert påstander om hvem som er disponerte for kriminalitet. Disse utsagnene er med på å underbygge fordommer som kan være skadelige for en periode med høy grad av globalisering.

Verum-factum prinsippet ser på konstruerte forestillinger som en del av sannheten. Derfor kan man drøfte om det er faktiske trusler av innvandring som legitimerer en restriktiv politikk. Paradokset er at Italianere har selv emigrert store deler av befolkningen sin, og erfart rasisme i mottakerlandet de har befunnet seg i. Likevel, har det blitt registrert økende tilfeller av vold mot minoriteter og rasisme i Italia for spesielt rumenere og mennesker av afrikansk-opprinnelse. Blant annet skyteepisodene i 2018 som markerte 80 år siden Mussolinis lover ble innført. Vico, var som nevnt en ivrig student av filologi, og trodde ved å avdekke opprinnelsen til ord og språk kunne man forstå det sivile samfunnet og lovene som hadde oppstått.

6.8 Språk symboler

Mennesker i et samfunn har mer troverdighet til autoritære skikkelser, som forklart gjennom Milgrams lydighets eksperiment, og Vicos analyse av autoritet som en del av vår evne til å resonnerer. Gjennom å appellere til de biologiske instinktene til mennesker, og allerede forsterke forestillinger som truer ens kulturelle eksistens. Kan det føre til at man svartmaler innvandringsdebatten. I dette delkapittelet i analysen vil jeg se på hvordan konstruerte fremstillinger planter seg i befolkningen.

I begynnelsen av det 20. år hundre og frem til 1945 kunne man tydelig observere hvordan Nazi-Tyskland ble formet. Hitler som etablerte seg som leder og skulle gjenskape en sterk tysk nasjonalitet. Han fremstilte jøder som roten til alle samfunnsproblemer. Dette var i en tid som var sterkt preget av en voksende nasjonalisme og et ønske om å gjenopprette Tysklands stolthet, spesielt etter nederlaget under første verdenskrig. Hitler, som andre autoritære ledere, utnyttet denne perioden med økonomisk nedgang og sosiale utfordringer. Han appellerte til folkets følelser og biologiske instinkter, og tilbød en forestilling om stabilitet og en vei ut av den voksende økonomiske krisen og den nasjonale ydmykelsen (som også Mussolini gjorde).

Det er interessant å se på hvordan totalitære ledere som Hitler og Mussolini brukte retorikk til å manipulere den offentlige diskursen og forme folkets oppfatninger. Begge landene var allerede sårbare og preget av fattigdom, noe som gjorde det fruktbart å finne en sydebukk. Gjennom sterke språksymboler og propaganda klarte Hitler å overbevise «massene» om behovet for å eliminere den jødiske trusselen for å gjenopprette Tysklands storhet. Til motsetning fra Italia, kan det sies at Tyskland har hatt sitt oppgjør med nazismen. Som kan være et resultat av at Tyskland ble enda hardere straffet av det internasjonale samfunnet, som gjorde at Italia slapp litt mildere unna. Som det ene vitne under fascist-markeringen uttalte; *fascismen forsvant aldri*. Vico ser ikke bare på språk som et verktøy for kommunikasjon, men også en kilde til vår forståelse av verden og våre sosiale strukturer- derfor kan man se på hvordan Mussolini konstruerte en forestilling om rase i den italienske konteksten.

Rase manifestet til Mussolini fremmet en nasjonalistisk ideologi som inkorporerte ideer om italiensk overlegenhet og et ønske om å gjenopprette Romerrikets storhet. Dette inkluderte en

fremstilling av den italienske rasen som sterk, modig og overlegen andre nasjoner. Gjennom propaganda, taler og nyheter ble disse ideene forsterket og internalisert i den italienske befolkningen. Gjennom den samme ustabiliteten som Tyskland erfarte, søkte også italienere mot stabilitet. Vicos perspektiv kan forkalre hvordan Mussolinis konstruksjon av rasemessig overlegenhet gjennom språk og symbolske handlinger bidro til å forme folks oppfatninger. For eksempel så legger Vico også vekt på hvordan mennesker former forestillinger og en sentral årsak er autoritet. Gjennom å legitimere rasisme og italienske renhet, samt en forestilling om en overlegen rase, balanserer man mellom ekstrem nasjonalisme og vold.

På samme måte ble i USA rase- og etniske grupper sett på som kilder til samfunnsmessig forurensning. Afrikansk-amerikanere ble spesielt angrepet, med bøker som Charles Carrolls (1900) "Negro a Beast" som fremstilte dem som undermennesker og nærmere aper. Disse ideene, forankret i bibelske tolkninger og forestillinger om genetisk mindreverdighet, nærer den rasistiske eugenikk bevegelsen og dominerte litteraturen på slutten av 1800-tallet og begynnelsen av 1900-tallet. Med økt innvandring til USA ble slike ideer utvidet til å omfatte nye ankomster og gjenspeilet bredere xenofobiske holdninger (Gabbidon, 2012, 72).

Hannah Arendt forsket på hvordan totalitære regimer påvirker individet og samfunnet. Hun observerte at majoriteten av befolkningen i Nazi-Tyskland forble passive og apatiske til tross for de grusomme handlingene begått av regimet, som senere ble omtalt som «banalitetens ondskap». Hun hevdet at passiviteten og apatien blant massene tillot forfølgelsen og massedrapene å finne sted uten sterk motstand eller opprør. Sosial kontroll, frykt for represalier og manipulasjon av informasjon var blant faktorene som bidro til denne passiviteten.

Hennes tilnærming til hvordan massene blir passive og lar ekstreme ideologier styre, gir innsikt i hvordan manifestasjoner av rasisme og fremmedfrykt kan bli en del av samfunnets forestillinger. Poenget her er at presentasjonen av et stort antall italienere som skeptiske til innvandring kan være misvisende, da den ofte kun fokuserer på en liten, men høylydt minoritet. Denne minoriteten kan dominere den offentlige diskursen, mens den egentlige majoriteten forblir passiv og ikke aktivt deltar i debatten.

Det er viktig å erkjenne denne dynamikken for å forstå det bredere bildet av offentlig mening og holdninger til innvandring i samfunnet. Arendts analyser minner oss om behovet for å se forbi den høylytte minoriteten og ta hensyn til den stilltiende majoriteten som kanskje ikke aktivt uttrykker seg, men likevel er en betydelig del av samfunnet. Det er nødvendig å understreke at asylsøkere er en minoritet og en liten del av internasjonal innvandring. Likevel, er ankomsten veldig , dramatisk og attraktiv for mediene. De er symbolet på flyktninger som ingen vil ha: land uten autorisasjon eller invitasjon til å ankomme. I tillegg ønsker de assistanse og en egen vekt i det offentlige budsjett (Ambrosini, 2018:92)

Det er flere eksempler på hvordan borgere blir sittende fast i en virkelighet delt mellom to polariserende perspektiver: på den ene siden ren tenkning og på den andre siden en mekanisk oppfatning av naturen, som også inkluderer menneskekroppen. Denne polariseringen speiler seg også i begrepene "flyktninger" eller "ulovlige migranter", som ofte blir assosiert med hverandre og brukt i samme kontekst. Kampen mot misbruk av asylsystemet har ført til dannelse av oppfatninger basert på retorisk appell og en fantasifull forestilling om hvordan forholdene egentlig er.

Fascistene så seg selv som gjenoppbyggere av det romerske imperiet. De dyrket antikkens Roma og alt som kunne knyttes til mektige ledere som Caesar og Augustus,". I tillegg introduserte fascistene den såkalte romerske hilsenen med utstrakt høyre arm. Etter deres oppfatning var den vanlige håndtrykksalutten både svak og uhygienisk. De brukte flittig et gammelt symbol på makt, fasces ("fascisme" er en avledning av dette ordet) (UiO, 2019)

De har appellert til bekymringer til de som frykter ta av kulturell identitet, økonomiske forhold som velferd, og økt kriminalitet som følge av innvandring. De politiske språk symbolene til partiene har bidratt til å forsterke polariseringen i samfunnet og skapt splittelse blant italienere når det gjelder synet på innvandring. På den andre siden har mer innvandringsvennlige partier, som det demokratiske partiet og «Italia Viva», forsøkt å påpeke en mer inkluderende innvandringspolitikk og appellere til verdier om humanitet og solidaritet. Den økende fremveksten av anti-innvandringspartier har bidratt til å forsterke konflikten i den offentlige diskursen om innvandring. Debatter om innvandringspolitikk har ofte blitt preget av polarisering og følelsesladde argumenter fra begge sider av spekteret. Dette har gjort det

utfordrende å finne felles grunn og søke løsninger på de komplekse utfordringene knyttet til innvandring og integrering i Italia.

Gjennom å fremme konflikter som kan anses som sosiale utfordringer, som for eksempel et migrasjonsproblem, former man debatten og retter oppmerksomheten mot spesifikke temaer. Vico betraktet autoritet som en vesentlig faktor i vår evne til å forme forestillinger, inkludert gjennom eksempler som kjønnsbasert vold. Stefania Vicari og Vincenzo Memoli publiserte i *International Migration Review* i 2016 en komparativ analyse av spanske og italienske aviser om hvordan de fremstiller migranter. Denne rapporten sammenlignet dekning av innvandrere i italienske og spanske aviser, og fant ut at innvandrere i begge landene ofte ble assosiert med kriminalitet i mediene. De konkluderte med at mediedekningene ofte forsterker stereotyper om innvandrere i som kriminelle og kan bidra til negativt syn på innvandrere i samfunnet (Bruno, 2016: 47).

Dette baserer de på at fremstillinger av migrasjon kan bare bevege seg bort fra den implisitte antakelsen om at politikk i stor grad påvirkes av den offentlige diskursen som utvikler seg rundt et tema- når det gjelder agendaoppbygging og agendaoppsett. Til og med metodene av sosiale problemer i offentligheten blir påvirket av interesser av den politiske art og hensyn (Bruno, 2016:47). Medieforestillingen om migrasjonsfenomenet i Italia ble presentert som et rom for forskjellige aktører til å konstruere sosiale problemer og samtidig identifisere mulig løsninger, gjennom definisjonen av politikk (ibid.).

Et eksempel på hvordan italienere kan forholde seg til innvandring med dette i tankene, er gjennom en dualitet mellom realitet og forestilling. Italianere kan oppfatte innvandringsdebatten gjennom et prisme av både faktiske sosioøkonomiske forhold og den retoriske konstruksjonen av innvandrere som enten en trussel eller en ressurs. Denne dualiteten kan reflektere et mangfold av synspunkter blant italienere, fra de som ser innvandring som en berikelse av kultur og arbeidsstyrke til de som ser det som en byrde eller en trussel mot nasjonal identitet og økonomi. På samme måte som barns sinn former forestillinger basert på fantasi og retorikk, kan italienere forme sin oppfatning av innvandring basert på både faktiske forhold og den diskursive konstruksjonen av fenomenet i mediene og politikken.

For eksempel kunne Mussolinis kampanje mot innvandring, basert på Lombrosos forskning om etnisitet og kriminalitet, bidra til å skape et negativt bilde av afrikanske mennesker blant italienere gjennom mediene. Lombroso mente at personer med afrikansk opprinnelse var mer tilbøyelige til kriminalitet enn hvite. Hans forskning har blitt møtt med kritikk, da metodene som ble brukt ikke kunne generalisere en slik påstand. Til tross for dette kunne Mussolini likevel fremme det som sannhet, og dermed forme den kollektive bevisstheten.

6.9 Moderne sosiale dynamikker

Vico skiller seg fra andre teoretikere ved å betrakte historien som en syklus med gjentakende mønstre. Dette innebærer ikke at historien gjentar seg gjennom helt identiske utforminger. For eksempel vil det ikke si at Italia kommer til å oppleve fascismen på samme måte som på 1900-tallet. Som det kommer frem i oppgaven, antyder akademiske tilnærminger til det italienske samfunnet at denne ideologien ikke vil gjenta seg i samme form. Til tross for dette kan det være interessant å utforske visse likhetstrekk; former av ekskluderende nasjonalisme og diskriminering basert på etnisitet. I dette avsluttende kapittelet av analysen vil avhandlingen undersøke nærmere hvordan moderne dynamikker kan forstås gjennom historien.

Meloni og hennes parti vant valget i 2023 som var et betydelig vendepunkt i det internasjonale samfunnet. Men på tross av noen vesentlige forskjeller, kan man ikke konkludere med at fascismen har gjenoppstått i Italia basert på Brødre av Italias politikk, grunnet flere faktorer. Mens Mussolini fremmet en autoritær og totalitær regjering, opererte partiet innenfor demokratiets rammer. Videre har Meloni og partiet hennes vist en viss respekt for menneskerettigheter, selv om de er skeptiske til visse aspekter av menneskerettighetslovgivning. I tillegg, mens Mussolini ønsket å fremme en imperialistisk og ekspansjonistisk agenda, har Meloni generelt fokusert på nasjonalisme og beskyttelse av nasjonale interesser.

Samtidig kan flere aspekt påvirke forestillingen om innvandringsmotstand, lignende trekk fra Mussolini i sin tid. Nasjonalisme, sosial konservatisme og en delvis autoritær tilnærming kan ses som paralleller. Gjennom nasjonalisme har Meloni brukt flere verktøy for å fremme et

skille mellom italienere og migranter, til tross for at Italia er avhengig av utenlandsk arbeidskraft. Det er et paradoks som indikerer en avstand mellom retorikken og de faktiske forholdene, med unntak av redningsskip-loven som har ført til ineffektivitet og fatale utfall.

Meloni har argumentert for styrket grensekontroll og økt innsats for å hindre irregulær innvandring over Middelhavet. Hun har kritisert den tidligere italienske regjeringen for å være for svak i håndteringen av migrasjonsstrømmer. Brødre av Italia har også motsatt seg EUs planer om å fordele flyktninger og migranter jevnt mellom medlemslandene, med argumenter om nasjonal suverenitet og motstand mot tvunget inntak av migranter.

1. *Styrket grensekontroll og innvandringsbegrensninger:* Mussolini's regime førte en politikk som prioriterte nasjonal sikkerhet og suverenitet, noe som inkluderte streng kontroll over landets grenser og begrensninger på innvandring. Tilsvarende har Meloni og Brødre av Italia argumentert for styrket grensekontroll og motstand mot tvungent inntak av migranter.
2. *Motstand mot internasjonalt press og suverenitet:* Mussolini forsøkte å opprettholde fullstendig kontroll over Italias politikk og territorium uten innblanding fra eksterne aktører. På samme måte motsetter Meloni seg EUs planer om å fordele flyktninger jevnt mellom medlemslandene, med argumenter om nasjonal suverenitet og motstand mot tvang.
3. *Fokus på lov og orden:* Mussolini la stor vekt på å opprettholde "ordensregime" i Italia gjennom bruk av autoritær kontroll og undertrykkelse av opposisjon. På lignende vis har Meloni fremmet politikk rettet mot å styrke lov og orden som respons på migrasjonsrelaterte utfordringer, inkludert økt politiinnsats og strengere straffer for kriminelle handlinger begått av migranter.
4. *Undertrykkelse av sivilsamfunnet:* Mussolini's regime begrenset organisasjoners autonomi og virksomhet, og undertrykket sivilsamfunnet for å opprettholde kontroll. På samme måte har Meloni kritisert visse ikke-statlige organisasjoner (NGO-er) som er involvert i redningsoperasjoner i Middelhavet, og hevdet at de oppmuntrer til irregulær migrasjon ved å tilby en "taxi-tjeneste" for migranter.

Først kan man forsøke å identifisere kjennetegnene ved den nåværende perioden Europa og Vesten generelt befinner seg i. I Polen har det nasjonalistiske partiet "Law and Justice" vært i

regjering siden 2015 og har gjennomført en rekke politiske tiltak som har begrenset innvandring. Blant annet har de motsatt seg EUs fordelingsplan for flyktninger og styrket nasjonal grensekontroll. Partiet argumenterer for å bevare den kulturelle og nasjonale identiteten, og dette har blitt forsterket av bekymringer knyttet til bevarelse av tradisjonelle verdier og historie, samt frykt for tap av kontroll over nasjonale grenser og suverenitet.

I Frankrike har "National Front" vært et fremtredende anti-innvandringsparti som har kritisert regjeringens innvandringspolitikk. De argumenterer for å begrense innvandring og bevare den franske nasjonale identiteten og kulturen. Dette har vært drivkraften bak deres politiske agenda, drevet av økende bekymringer rundt assimilering og integrering av innvandrere, samt spørsmål om nasjonal sikkerhet og økonomisk beskyttelse.

I Danmark har Dansk Folkeparti vært en sentral aktør i innvandringsdebatten og har presset gjennom strengere innvandringslover, blant annet restriksjoner på familiegjenforening. Også her er bekymringen for tap av nasjonal identitet og kultur tydelig. Disse eksemplene illustrerer en trend i Europa hvor nasjonalisme er på fremmarsj og bevaring av kulturell identitet er en viktig kampsak, drevet av en blanding av økonomiske, kulturelle og sikkerhetsmessige bekymringer.

Dette er bare noen få eksempler på den trenden Europa står overfor. Nasjonalisme er på fremmarsj, og kulturell identitet er den sentrale kampsaken. I Italia gjenspeiler de samme argumentene seg; Salvini's restriktive migrasjonspolitik forstår som en respons på den økende migrasjonsstrømmen til Europa de siste tiårene. Fra konflikter i Midtøsten til ustabilitet i Nord-Afrika har en rekke faktorer bidratt til økningen av migrasjon mot Europa. Salvini, som representant for et politisk parti som søker å ivareta italienske interesser, reagerer på denne trenden ved å fremme politikk som tar sikte på å begrense antall migranter som kommer inn i landet.

Videre kan Salvini's politikk sees i lys av Italias historie som et land som har vært vertskap for flere bølger av migrasjon gjennom tidene. Fra Romerriket til dagens migrasjonskrise har Italia vært et knutepunkt for menneskelig mobilitet. Salvini's politikk kan derfor sees som en reaksjon på dette historiske mønsteret, der han søker å begrense migrasjonen for å bevare italiensk kultur og samfunn. På et bredere nivå kan Salvini's holdninger også reflektere en økende trend mot nasjonalisme og populisme i Europa. Med fremveksten av populistiske

bevegelser som fokuserer på nasjonale interesser og identitet, søker politikere som Salvini å utnytte bekymringer knyttet til migrasjon for å vinne støtte og makt. Samlet sett kan Salvini's politikk og holdninger angående migrasjon sees som en utforming av historiske hendelser og trender, så vel som en reaksjon på aktuelle utfordringer og politiske klimaet både i Italia og Europa.

Man kan betrakte økende nasjonalismen og motstanden mot innvandring som et resultat av historiske mønstre og kollektive erfaringer. Europa har gjennomgått perioder med stor politisk og sosial omveltning, inkludert verdenskriger og store migrasjonsbølger. Disse erfaringene kan ha bidratt til å forme den kollektive bevisstheten og skape et klima der nasjonalisme og kulturell identitet blir stadig viktigere, spesielt etter 2015.

Nedgangen i Vicos periode har vært en viktig faktor som har bidratt til fremveksten av nasjonalistiske partier. Under flyktningkrisen i 2015 ble spesielt Sør-Europa hardt rammet, og selv landene helt opp til Finland kjente de direkte konsekvensene av den massive migrasjonsstrømmen. Dette skapte en periode med sosial uro, økonomisk stagnasjon og generell usikkerhet, noe som bidro til å skape grobunn for autoritære regimer. I denne perioden opplevde Brødre av Italia en bemerkelsesverdig økning i popularitet fra 2014 til 2023. Dette kan delvis forklares av deres fokus på å etablere stabilitet, sikkerhet og vern om nasjonens grenser. På et tidspunkt da mange italienere følte seg usikre og utsatt, appellerte partiets løfter om trygghet og beskyttelse av nasjonen til en bredere velgerbase.

Både Salvini og Meloni har gjort det klart at de ikke ser på Italia som Europas flyktningleir. Salvini har gjentatte ganger understreket at Italia ikke kan bære den fulle byrden av migrasjonsstrømmen inn til Europa. Han har presset på for at andre EU-land må ta en større del av ansvaret. Dette har sitt grunnlag i det faktum at EU ikke har bidratt til å fordele migrasjonstrykket jevnt i Italia, noe som har skapt misnøye både mot EU og blant migrantene, som føler seg overlatt til seg selv i møte med en tung byrde.

Den nye migrant- og asylpakten fra EU markert seg ved å understreke hvilke verdier og politikk som innføres. Flere nasjonalistiske partier har positivt mottatt denne pakten, da den gir muligheten til å effektivisere utvisning av ulovlige flyktninger. Denne reaksjonen fremhever den nasjonalistiske trenden som preger politikken i mange europeiske land, der bekymringer rundt innvandring og nasjonal sikkerhet spiller en sentral rolle. Denne trenden

kan ses som et svar på den økende migrasjonsstrømmen og de komplekse utfordringene knyttet til integrasjon og samfunnsikkerhet. Vico's perspektiv på etnisitet og dens rolle i samfunnet kan gi oss innsikt i dagens klima, spesielt med tanke på de mange kulturelle svingningene som forekommer i landet. Økende nasjonalisme og polarisering i samfunnet forsterker skillet mellom ulike etniske grupper og bidrar til å forme den kollektive bevisstheten. Denne økende polariseringen kan også ha dype politiske konsekvenser, som ytterligere forsterker og påvirker politikken.

Når nasjonalisme stiger og samfunnet polariseres, blir spørsmål om identitet og tilhørighet mer fremtredende. Dette fenomenet kan spores tilbake til historiske sammenhenger, inkludert Mussolinis tid, hvor ideer om nasjonal enhet og identitet ble fremmet på bekostning av mangfoldet i samfunnet. I dagens kontekst ser vi lignende trekk, hvor politiske ledere som Salvini og Meloni, med sin vektlegging på nasjonalisme og motstand mot migrasjon, opplever økt støtte.

Samtidig fører denne økende nasjonalismen også til økt fremmedgjøring av minoritetsgrupper og en oppblomstring av diskriminering og fremmedfrykt. Denne utviklingen har vært merkbar de siste årene, og har satt fokus på begrepet "blodets bevis" på den politiske agendaen igjen. "Blodets bevis", som refererer til etnisk statsborgerskap, legitimerer forskjellen mellom italiensk opphav og andre etnisiteter.

Der flere europeiske land ønsker å skille mellom hvem som har rettigheter til velferdssystemets goder. For eksempel kan den økende oppmerksomhet rundt nasjonal identitet, og begrensning av innvandring sees som en reaksjon på tidligere perioder med kulturell og politisk uro, der nasjonalisme og etnosentrisme var fremtredende trekk. På samme måte kan Vicos syklus bidra til å forklare hvordan historiske og kulturelle faktorer påvirker den kollektive bevisstheten og politikken i dagens samfunn, og hvordan disse trendene kan gjenta seg over tid i ulike former.

En av de utløsende faktorene bak protester i Italia har vært spenninger knyttet til etniske grupper. Et markant eksempel er hendelsen i Tor Sapienza, hvor en eskalerende etnisk konflikt førte til branner ved flere asylmottak. Dette hendelsesforløpet kastet lys over dyptgående følelser blant italienere om hvordan staten prioriterer deres egne innbyggere kontra migranter.

Argumenter ble fremsatt om at Italia ikke hadde økonomisk råd til å ta imot flere flyktninger når de allerede strever med å ivareta behovene til sine egne landsmenn.

Nasjonalismens ideologi kan ikke betraktes som et uinteressant historisk fenomen, det er en ideologi som baserer ideen på tilordnet nasjonalitet, som med svært liten utvidelse legitimerer rasisme. I noen tilfeller virker linjen som forbinder nasjonalisme, etnisitet og rasisme svært kort. (Zanotti, 1993:179 &180 For eksempel har man vært vitne til hvordan tidligere Jugoslavia har balansert mellom nasjonalisme og rasisme- som resulterte i ødeleggende konsekvenser, med distinksjoner mellom inkludering og ekskludering av ideologiens betydning. Vico betraktet etnisitet som en mer omfattende forståelse av menneskelig variasjon og kulturelt mangfold. I hans verk argumenterer Vico for ideen om at ulike kulturer og folkeslag gjennomgår sykluser av vekst, utvikling og tilbakegang. Han hevdet også at ulike folkeslag hadde forskjellige karaktertrekk og sosiale organisasjonsformer (Vico,1993: 163-165). Når det gjelder konkrete synpunkter på etnisitet, var denne tiden preget av et paradigme om at den europeiske sivilisasjonen var overlegen andre kulturer og folkeslag. Vico mente spesielt at Italianere hadde bidratt til store kulturelle fremskritt, som ga da dem en spesiell betydning i historien.

Denne tidsperioden reflekterer en nedadgående trend i Italias samfunnsmessige tilstand, preget av økende sosial uro og konflikter. Tre sentrale aspekter; historie, språk og nasjonalisme, bidro til å forsterke motstanden mot innvandring og skape en atmosfære av konflikt. Historisk sett har Italia opplevd bølger av innvandring som har ført til kulturelle og økonomiske spenninger. Språk spiller også en rolle, da diskusjoner om nasjonal identitet og tilhørighet ofte er knyttet til språkpolitiske spørsmål. Ved å fremme politiske tiltak som fremhever nasjonal identitet og motstand mot innvandring, forsterkes forestillinger i dagens politiske klima som kan bidra til økt opptøyer og voldelige handlinger. Dette fenomenet har historiske paralleller til den fascistiske tiden, hvor ideer om italiensk overlegenhet og nasjonal identitet ble brukt til å rettferdiggjøre vold og undertrykkelse. På samme måte kan dagens politikk bidra til å legitimere en sosial klasse av migranter som er nederst på samfunnhierarkiet og som blir betraktet som mindreverdige eller uønskede. Dette forsterker

spenninger og konflikter i samfunnet og gjør det vanskeligere å oppnå en fredelig og inkluderende samfunnsstruktur.

7 Diskusjon

Irregulær innvandring har vært et kontroversielt tema som har utfordret nasjonalstater på flere måter. Debatten om emigrasjon, integrasjon og etnisk tilhørighet har dyptgående implikasjoner som strekker seg inn i dagens politiske landskap, hvor partier ofte tar opp spørsmål om hvordan man kan begrense statsborgerskap og sikre de territorielle grensene. Dette har vært spesielt utfordrende i løpet av det siste århundre. Globalisering har spilt en avgjørende rolle i å forme dette landskapet. Landegrenser blir mer flytende og redusert som et resultat av internasjonale samarbeid og interaksjoner. Dette har gjort at migrasjon har blitt lettere og har gitt opphav til en økende innvandring, både regulær og irregulær.

Denne økte mobiliteten har skapt utfordringer for samfunnet i flere nasjonalstater, spesielt når det kommer til å håndtere innvandringsstrømmer og integrere innvandrere i samfunnet. Italia, og flere andre land som Frankrike, Spania, Hellas, Finland, Danmark og Polen har erfart en bølge av anti-innvandringspartier. Argumentet er at den kulturelle arven og nasjonale identiteten blir truet, så vel som at mange innvandrere fra andre teologiske samfunn ikke deler samme verdier.

I Italia har innvandrings debatten blitt fremstilt på en måte av høyre-populistiske aktører som roten til sentrale utfordringer i samfunnet- økonomisk, sosialt og kulturelt. Gjennom Vicos fremstilling av konstruert forestillinger og retorikkens kraft- kan man forme opinionen til folket gjennom egne interesser. Det er også som oppgaven har analysert, fordelaktig for å innhente flere stemmer i valg sammenhenger. Migrasjon og innvandring bringer med seg nye kulturer og tradisjoner som kan virke truende for de innfødte. Etniske borgere kan føle motstand mot det som kommer utenfra, og det kan være utfordrende å forstå eller akseptere noe som ikke er en del av deres skapte virkelighet. Italienerne kan føle at deres kulturelle identitet og historiske

arv er sentralt for å forstå sine omgivelser. Over tid har de skapt en kulturell kontekst, som former deres oppfatning av samfunnet. Islam har blitt sett på som en fremmedkultur i flere vestlige land, og gjennom særegne ordringer gjennom tradisjoner innenfor denne troen- kan det skape fremmedfrykt og frustrasjon. Feiringer av egne helligdager kan være en konfliktlinje som ikke imøtekommer kravet om integrering til det samfunnet man integrer til. Som kan føre til at aktører som kjemper for å bevare kulturen på den ene siden, mens den andre siden kjemper for en liberal innvandringspolitikk. Hvem som er de gode og onde, kan oppfattes gjennom hvilken forestilling man har akseptert. Likevel, kan man belyse hvordan de faktiske forholdene står i kontrast med for eksempel de konstruerte;

Et velkjent fenomen er frykten for økonomisk stagnering eller nedgang på grunnlag av integrering og ressurser knyttet til migranter. Motstanden kan være forankret i det økonomiske perspektivet, både fordi det truer jobbmuligheter og sosiale velferdsordninger. Det kan være reelle grunner til at de faktiske forholdene blir påvirket som konkurranse i arbeidsmarkedet. Den fragmenterte naturen til landet, sammen med nedgang i økonomien, fører ofte til at samfunnet samles gjennom en felles trussel fra utsiden. Politiske ledere kan utnytte følelsen av kulturell identitet og historie for å fremme agenda basert på innvandringsmotstand. Dette kan skape en forsterkning av folkets egenproduserte sannhet om at innvandring er en trussel mot den kulturelle arv.

Kulturell arv spiller en viktig rolle i samfunnet og kan påvirke hvordan innvandring oppfattes og håndteres. Imidlertid kan også migrasjon brukes som et verktøy for å belyse de farer og utfordringer som eksisterer. Gjennom hendelser preget av vold, der migranter har vært involvert, skifter fokuset ofte fra å være et sosialt problem til å bli et spørsmål om migrasjon. For eksempel blir kjønnsbasert vold, et grunnleggende sosialt problem i det italienske samfunnet, ofte forvandlet av populistere til å bli et innvandringsproblem. Dette bidrar til å fremme negative narrativer, samtidig som det mangler historier om hvordan migrasjon faktisk kan være en løsning på utfordringer som arbeidsledighet og demografiske endringer.

I Vicos idealistiske historiefortelling skal ikke de tre naturtypene forklares som separate og uavhengige konsepter, men heller som konsepter som gjentar seg i sykluser. Hver stat gjennomgår sine egne stadier som kjennetegnes av disse naturtypene. Dette perspektivet hjelper oss med å forstå at samfunn er i stadig utvikling og at utfordringer og muligheter

knyttet til innvandring kan sees i en større historisk sammenheng. Det bidrar til å skape en dypere forståelse av kompleksiteten og dynamikken i samfunnsmessige endringsprosesser, og kan åpne for mer nyanserte tilnærminger til innvandringsdebatten. Man kan gjennom disse perspektivene forstå innvandring gjennom biologiske instinkter, historiske hendelser og sosiale dynamikker.

8 Avslutning

Gjennom Vico sitt rammeverk ønsket jeg å gi et holistisk innsyn på hvordan innvandringsmotstand kan forankres i et samfunn gjennom biologiske, samfunnsmessige og historiske kontekster. Hans måte å se på hvordan mennesker kollektivt baserer fremstilling på instinkter og rasjonalitet, beskriver hvordan politiske aktører kan bruke disse følelsene til å forsterke en allerede forestilling om innvandring som enten positivt eller negativt. Samtidig har alle nasjoner sine egne forløp, og de beveger seg i ulike stadier og retninger som fører til en u-symbiotisk sirkel som kan være vanskelig å koble sammen. Hans tilnærminger til nasjonens gjennomløp beskriver hvordan man kan analysere samfunnets kollektive bevissthet rundt visse former av ukjente fenomener og andre teologiske fundamentale bevegelser. Kristendommen er en sentral del av oppbygningen til det italienske samfunnet, som kan gjøre det unikt i forhold til andre land med andre teologiske bakgrunner. Likevel, så er ikke teologi det eneste som påvirker hvordan mennesker håndterer innvandring. Gjennom å fremme etnisitet som det legitime for statsborgerskap skaper man et skille basert på etniske forskjeller. Flere av de afrikanske landene har blitt kolonisert og er allerede kristne, men argumentet er fortsatt at verdigrunnlaget er annerledes. Her prøvde jeg å forklare hvordan Lombroso sin forskning legitimerer forskjeller, og hvor farlig det kan være å bygge opp under fordommer

basert på determinerte egenskaper. Målet var å forklare hvordan historie og de retoriske virkemidlene påvirker samfunnet. I et land som har emigrert som et resultat av økonomisk stagnering og svekket arbeidsmarked, i tillegg til hvordan nasjonen selv har blitt utsatt for fordommer og stigmatisering. Dette er en analogi til hvordan historie gjentar seg, og hvordan det påvirker den nasjonale selvfølelsen, gjennom nederlag og dårlige tider, søker nasjoner etter historiske triumfer de kan drømme seg tilbake til- og få den sterke nasjonalismen plantet i den kollektive bevisstheten.. Avslutningsvis, så belegger innvandringsmotstand seg på forestillinger som blir forstrekt gjennom kollektive visjoner, og er avhengig av en sosial aksept fra majoriteten i samfunnet.

9. Kildehenvisning

Agnew, J. (2023). *Is Fascism really back in Italy?* *Human Geography*, 16(3), 307-312.
<https://journals.sagepub.com/doi/epub/10.1177/19427786231157013>

Al Jazeera. (2023). *Italy detains two NGO vessels for defying new migrant rescue law.*
<https://www.aljazeera.com/news/2023/6/3/italy-detains-two-ngo-vessels-for-defying-new-rescue-law>

Al Jazeera. (2024). *Albania approves contested deal to hold asylum seekers for Italy.* Hentet fra: <https://www.aljazeera.com/news/2024/2/22/albania-approves-contested-deal-to-hold-asylum-seekers-for-italy>

Allaby, E. (2022). *Political cheat sheet: Understanding the Brothers of Italy.* *The Local*. Retrieved. Hentet fra: <https://www.thelocal.it/20220906/political-cheat-sheet-understanding-the-brothers-of-italy>

Ambrosini, 2018. *Becoming a Borderland: The refugee Crisis in Italy and Beyond.* *Irregular immigration in Southern Europe*, Migration, Diasporas and Citizenship. Palgrave: Piot

Armellini, A., & Pollina, E. (2023). *Italy's Meloni talks tough on migrants while opening up to foreign workers.* Hentet fra <https://www.reuters.com/world/europe/italys-meloni-talks-tough-migrants-while-opening-up-foreign-workers-2023-12-06/>

Bisol, R., De Angelis, D., Destro Bisol, G., & Sazzini, M. (2018). *The manifesto of human diversity and unity, eighty years after the Italian racial laws.* *Journal of Anthropological Sciences*, 96, 143-158. Hentet fra: <https://www.isita-org.com/jass/Contents/2018vol96/DestroBisol/30640714.pdf>

BLASI, A. (1976). *Vico, Developmental Psychology, and Human Nature*. *Social Research*, 43(4), 672–697. <http://www.jstor.org/stable/40970251>

Bratberg. (2021). *Tekstanalyse for samfunnsvitere* (3.utgave). Oslo: CAPPELEN DAMM

Britannica, T. Editors of Encyclopaedia (2024, January 23). *Cesare Lombroso*. Hentet fra: <https://www.britannica.com/biography/Cesare-Lombroso>

Britannica, T. Editors of Encyclopaedia. *National Alliance*. Hentet fra: <https://www.britannica.com/topic/National-Alliance>

Brochmann, G & Grødem, A. S. (2018). *Den norske modellens møte med innvandring – et regime i endring*. *Samfunnsforskning*, 59(4), 369-395. Hentet fra: https://samfunnsforskning.brage.unit.no/samfunnsforskning-xmlui/bitstream/handle/11250/2487278/BrochmannGr%C3%B8dem+Velf_endr+postprint.pdf?sequence=4

Bruno, Marco. "*Media Representations of Immigrants in Italy: Framing Real and Symbolic Borders*." ResearchGate, Hentet fra: https://www.researchgate.net/publication/302983471_MEDIA_REPRESENTATIONS_OF_IMMIGRANTS_IN_ITALY_FRAMING_REAL_AND_SYMBOLIC_BORDERS.

Civil Rights Defenders. (2024, April 11). *The EU's new migration and asylum pact hollows out the right to asylum*. Hentet fra: <https://crd.org/2024/04/11/the-eus-new-migration-and-asylum-pact-hollows-out-the-right-to-asylum/>

Co.AS.IT. (2019). *Pattern of Migration from Italy*. Hentet fra <https://coasitsa.org.au/wp-content/uploads/2019/09/Italian-Migration-Full-Version-7-pages.pdf>

Colombo, M. (2017). *The Representation of the “European Refugee Crisis” in Italy: Domopolitics, Securitization, and Humanitarian Communication in Political and Media Discourses*. *Journal of Immigrant & Refugee Studies*, 16(1-2), pp.161-178.

Costelloe, T. M. (1999). *The Concept of a “State of Nature” in Vico’s “New Science.”* *History of Philosophy Quarterly*, 16(3), 321–339. Hentet fra: <http://www.jstor.org/stable/27744824>

- DW (2018). *Berlusconi warns of migrant "social bomb"*. Hentet fra: <https://www.dw.com/en/silvio-berlusconi-warns-of-migrant-social-bomb-in-italy/a-42461101>
- Faures, Holloway & Kumar, 2023. *Public narratives attitudes towards refugees and other migrants: Italy country profile*. Hentet fra: <https://odi.org/en/publications/public-narratives-and-attitudes-towards-refugees-and-other-migrants-italy-country-profile/>
- Gabbidon, S. L. (2012). *Theoretical Perspectives on Race and Crime*. I S. L. Gabbidon & H. Taylor Greene (Red.): (s. 63-88). SAGE Publications. Hentet fra: https://www.sagepub.com/sites/default/files/upm-binaries/46957_CH_3.pdf
- Giuffrida, A. (2021, October 13). *Eritreans of Italian descent demand Rome finally grant them citizenship*. Hentet fra: <https://www.theguardian.com/world/2021/oct/13/eritreans-italian-descent-demand-citizenship-italy-eritrea>
- Gould. (2018). *Democracy and the Vernacular Imagination in Vico's Plebian Philology*. Hentet fra: <https://www.journals.uchicago.edu/doi/pdfplus/10.1086/699295>
- Gilje. (1996). *Innledning*. I Den moderne vitenskapen, Vico. Oslo: Pax forlag A/S
- Hainmueller, J., & Hiscox, M. J. (2010). *Attitudes toward highly skilled and low-skilled immigration: Evidence from a survey experiment*. Hentet fra: <https://web.stanford.edu/~jhain/Paper/APSR2010.pdf>
- Henderson, R. D. (1984). *Vico's View of History*. Hentet fra <https://www.jstor.org/stable/pdf/24707449.pdf>
- Hurd, Robert. "'What the Thunder Says': Primitivism, Vico, Molly Bloom." James Joyce Quarterly 41, no. 4 (2004): 767–88. <http://www.jstor.org/stable/25478106>
- Husfeldt, V. (2004). *Negative attitudes towards immigrants: Explaining factors in Germany, Switzerland, England, and Denmark 2004*. Retrieved from https://www.iea.nl/sites/default/files/2019-03/IRC2004_Husfeldt.pdf
- Johnson, A. (2019). *Ur-Fascism and Neo-Fascism*. Hentet fra: https://www.researchgate.net/profile/Andrew-Johnson/publication/339042390_Ur-

[Fascism and Neo-Fascism/links/5e3a7ae7458515072d803440/Ur-Fascism-and-Neo-Fascism.pdf](#)

Kaval, 2024. *Italy's government under fire from opposition after fascist rally in Rome*. Hentet fra: https://www.lemonde.fr/en/international/article/2024/01/10/italy-s-government-under-fire-from-opposition-after-fascist-rally-in-rome_6420540_4.html

Krause, 2019. *Giambattista Vico and the conceit of "History"*. Hentet fra: <https://minervawisdom.com/2019/06/05/giambattista-vico-and-the-conceit-of-history/>

Krogh, 2006. *Historie, forståelse og fortolkning: De historiske-filosofiske fags fremvekst og arbeidsmåter* (4. utg.). Gyldendal Norsk Forlag AS: Oslo

Libcom, 2014. *Racist attack on political asylum seekers' centre in Rome and new project for Italian right*. <https://libcom.org/article/racist-attack-political-asylum-seekers-centre-rome-and-new-project-italian-right>

Luft, S. R. 2003. *Vico's Uncanny Humanism: Reading the "New Science" Between Modern and Postmodern*. Cornell University press: Ithaca & London

Mehta, J. 2010. *The Varied Roles of Ideas in Politics*. I *Ideas and Politics in Social Science Research* (pp. 23-46). Harvard university. hentet fra: https://www.researchgate.net/publication/283930445_The_Varied_Roles_of_Ideas_in_Politics

Miller. 2023. *Migrasjon, Historien om mennesker*. Oslo: Cappelen Damm

Miller, Cecilia. 1996. *Interpretations and Misinterpretations of Vico*. I *Historical Reflections / Réflexions Historiques* 22, no. 3 (1996): 619–39. <http://www.jstor.org/stable/41299077>

Montaldo, S. 2018. *Lombroso: The Myth, The History*. Chs. (31-61). Hentet fra: <https://journals.openedition.org/chs/2283?lang=en>

Munro, A. 2023. *"Benedict Anderson."*, Hentet fra: <https://www.britannica.com/biography/Benedict-Anderson>.

Musumeci, E. 2018. *Against the Rising Tide of Crime: Cesare Lombroso and Control of the "Dangerous Classes" in Italy, 1861-1940*. I *Crime, Histoire & Sociétés / Crime, History & Societies*,* 17(2), 83–106. Hentet fra: <https://journals.openedition.org/chs/2313>

Nadeau, B. L. 2024. *Video of crowd's fascist salute in heart of Rome rattles Italy – but not its prime minister*. CNN. Hentet fra: <https://edition.cnn.com/2024/01/13/europe/italy-fascism-salute-video-intl/index.html>

Pesarini, A. 2022. “Africa’s Delivery Room”: *The Racialization of Italian Political Discourse on the 80th Anniversary of the Racial Laws*. I Simoni, M., Lombardo, D. (eds) *Languages of Discrimination and Racism in Twentieth-Century Italy*. Palgrave Macmillan, Cham. https://doi.org/10.1007/978-3-030-98657-5_9

Pesarini, A. 2022. *Vico Lecture | Italy and the Black Mediterranean: Race, identity and citizenship [Video]*. Hentet fra: <https://www.youtube.com/watch?v=fnuEN2mh75k>

Piore, C. S. 1979. *Birds of passage: Migrant labor and industrial societies*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.

Vico. (1996). *Den modern vitenskapen*. Oversatt av: Waltz. Oslo: Pax Forlag

